

ΑΡΙΘ. 201

ΜΠΟΝΚΕΤΟ

1928

Δεν έχουμε πλέον τριχόπτωση με την λοσιόν (lotion)
"ΕΟΥΡ"
 Το μόνον προϊόν το οποίο στερεώνει και αναγεννά την κόμη
 Πωλείται εις όλα τα καλά Μυροπωλεία και Φαρμακεία της Ελλάδος
 Γεν. Αντιπρόσωπος **ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ** Στοά Πεσματζόγλου 3 — Αθήναι

**ΠΡΟΙΚΑΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΠΡΟΣ ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΕΚΠΑΙ-
 ΔΕΥΣΙΝ-ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΝ ΤΩΝ ΓΗΡΑΤΕΙΩΝ**

Δύνασθε να επιτύχητε από το

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

ΓΓΡΑΦΗΣ, εγγραφέν εν Ελλάδι δια Διατάγματος της 22 Δεκεμβρίου 1928
 Κεφάλαια ήσφαλισμένα μέχρι σήμερα Διρ. Ιταλ. Οκτώ διεκατεμύρια
 Νέα ιπράξεις κατέ το έτος 1926 Διρ. Ιταλ. Εν και ήμνοι διεκατεμύριον
 Αποθεματικά κεφάλαια Διρ. Ιταλίας Έν διεκατεμύριον και εξα-
 κσία εκατεμύρια
 Τά σμυβόλαιά του είνε ήγγυημένα από το Θησαυροφυλάκιον του Ι-
 τάλικου Κράτους και έχουν τας ήγγυήσεις Τίτλων Κρατικών.

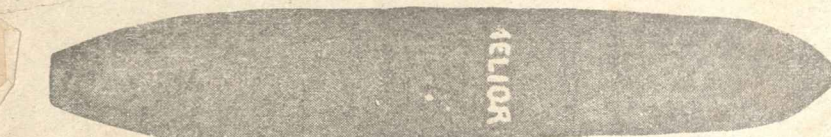
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ

από την Γενικήν Αντιπροσωπείαν, Γωνία Σταδίου 47 και Γεωργίου
 Σταύρου 2 (Αθήναι) και από τους κατά πόλεις Πράκτορας.

ΠΟΥΡΑ ΜΕΛΙΟΡ και VIEIL ANVERS

Ο καιρός και η πείρα απέδειξαν οριστικώς πλέον ότι τα εκλε-
 γνότερα ΠΟΥΡΑ του κόσμου είνε τα πούρα ΜΕΛΙΟΡ του
 Ernest Tinchard και τα πούρα VIEIL ANVERS του Verel-
 len Ltd AMBERSE.

Απόδειξεις είνε δια κατά την τελευταίαν Συνέλευσιν της Κοινω-
 νίας των Έθνών εν Γενεύη όπου οι διπλωμάται και πολιτικοί της
 Ευρώπης εκάπνιζαν πούρα.

Η ΦΕΛΑΜΙΝ

Δρ Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ
 Νοσήματα δέρματος, τριχ-
 του κεφαλής, Μεταδοτικά
 Σολωμού 52κ 3-6 μ. μ.

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργός οδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
 Έπί τετραετίαν εις Παρίσιους απο-
 δίδας. Ομιλήμας και ανώδυνος θα-
 νασινα παθήσεων στόματος και δόν-
 των. Οδοντοειδής, δυσκομιάν και Ρυο-
 λία τινάται. 51 Γ' Σεπτεμβρίου 51.

ΚΥΡΙΑΙ,

Έξελείπει τα σημεία της κοπώσε-
 ς και των φροντίδων τα οποία γρά-
 ζουν το πρόσωπόν σας Η ΚΡΕΜΑ
 ΡΟΔΑΛΙΝΗ και απομακρύνει την ε-
 φάνοισιν των ρυτίδων.

Δρ Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ
 Νοσήματα δέρματος, τριχ-
 του κεφαλής, Μεταδοτικά
 Σολωμού 52κ 3-6 μ. μ.

CREME IDEAL ANDALUSIA

ΖΩΗ ΘΑ ΠΗ ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΩΜΟΡΦΙΑ ΖΩΗ

ΚΡΕΜΑ IDEAL "ANDALUSIA"
 ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΜΗ ΝΑ ΑΙΣΘΑΝΘΗΤΕ
 ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ
 Πωλείται παντού "ANDALUSIA"

ΚΟΝΤΑΡΙΑ ΠΟΡΤΙΕΡΕΣ ΣΤΟΡ ΜΠΡΟΝ

Από 80 Δραχμάς και άνω

ΥΛΙΚΑ ΕΠΙΤΑΓΕΣ

Βελούτα, Μαλλίνα και Βομβανέρα, Μεσαρά, Μεταξινό, Πλού-
 τας, Ζατέ, Κρετόν, Ζατέν, Μαξιλάρια μεταξινό και Βομβανέ-
 ρα, Βελούτα, Στόρ, Βελούτα, φάβας δια στόρ, διαδόχους κλπ.

ΥΛΙΚΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

με μεγάλην παρασταθμένη δι' έπιπλα και αέτωμα

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ

παντός είδους δι' έπιπλα και αέτωμα

ΠΩΛΗΣΙΣ: Χονδρική και λιανική.

ΠΕΤΡΟΣ Ι. ΣΙΦΑΛΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ — δόδε Κολοκοτρώνη 57.

ΣΕΙΣ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

και επιθυμείτε
 να διατηρήσετε ή να
 επανέρχεται μίαν ΚΟΜΗΝ
 δυνατά και άφθονον, ΑΚΟ-
 ΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΤΙ ΥΠΑΓΟΡΕΥ-
 ΕΙ Η ΦΡΟΝΗΣΙΣ και κάμειτε
 χρυσιν ένεος προϊόντος έπιστημονι-
 κού χρησιμοποιοιμένου και δι' α-
 τών των Ιατρών και ούτινος ή παγ-
 κόσμους φήμη δειφίλεται εις
 την άξιοδιδύμωτον δρ-
 σιν του ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ
 επί των τριχών

ΤΟ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

Είνε το φυσικόν, είδικόν Φάρμακον των τριχών άπό
 ΕΥΦΛΕΚΤΙΟΝ, είνε έντελώς άπληλαγμένον της όσμης
 πετρελαίου και λεπτότατα άρωματισμένον
 Ένδεικνύται εις όλους τας περιπτώσεις
 ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ είτε άπό άσθενείας
 χεταί αὐτή (Γυναικεία πυρρεν — Ορ-
 κιά — Έλάρν κλπ.) είτε άπό Γενε-
 ναιμίας — Υπερκόπωσης κλπ. Καταπο-
 την ΠΥΤΥΡΙΑ, καθάριζει το δέρμα της
 φιλής και εισέρχεται μέχρι της ρίζης
 τριχών, της όποιος διεγείρει την άρσιν
 να προΐδν άπαραιτήτων δι' μίαν καλόν
 νην ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΝ και προλαμβάνει
 λας τας άσθενείας των τριχών

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

Διαν. ΦΟΙΒΗ

Μεταξύ Μπαρ και Τροκαντερό

και παρὰ το ξενοδοχείον «Αύρα»
 ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον ίσοπε-
 δομένον εκ 1500 πήχεων προς
 125 δ τετραγωνικών πήχων.
 Πληροφορία Τυπογραφείον Σ.
 Στραγγαλου δόδε Λέκκα αριθ. 7.

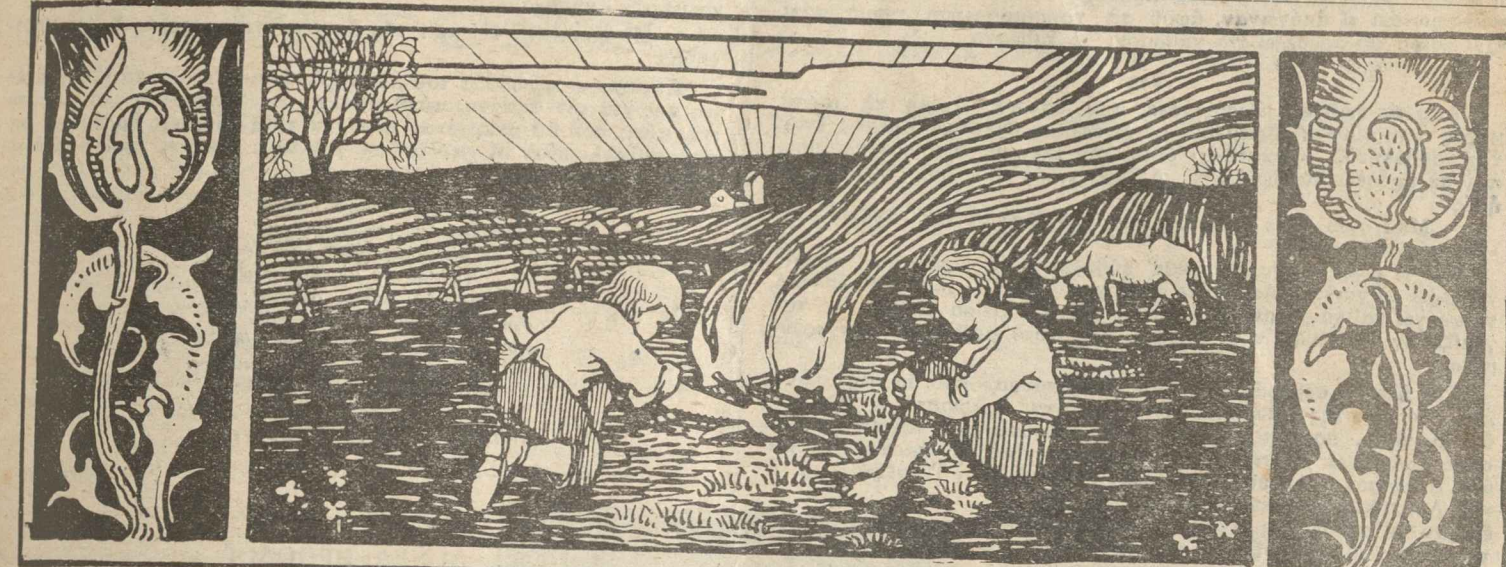
16 Φεβρουαρίου 1928

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

177

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤ. ΙΣΤΡΑΤΙ

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΟΥ ΚΥΡ' ΛΕΩΝΙΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Ένώ μάθαινα να πλέον τα πιάτα, υποβαλλόμεν καθά τόσο
 και στη δοκιμασία της μνήσεώς μου από περιεχόμενο διακοσίων
 βαρελιών κρασιού, κονιάκ, ποτών κι' άλλα λαδιού και ξυδιού
 και στη γιορμή μου με τον ύπόγειο λαβύρινθο της «Χρονίμιας»,
 έπρεπε να ξεκοιλωθώ με τις δωδεκάδες των ποιοτήτων των κρα-
 σιών και των οινόπνευματων ποτών για να τα γνωρίζω άργό-
 τερα από το άρμά μου.

Δι' όσον ποτέ τη σκληρότητα του ταμπή που μ' έσπρωχνε
 ο έλκτο κατέβαμα των όγδόντα ώρών και κοκορταγμένον
 σκαλοπατιών του μικρού ύπογειου και της άπραντης «Χρονίμιας»
 ένώ έγώ παρούσα να μου μιν με τα χέρια μου
 ας σταβός, με το φόβο σε κάθε στιγμή να σπά-
 σω το κεφάλι μου. Και κάθε φορά που θα δώ
 ένα γκαρόνι με ποδιά θα θυμωθώ τον άπάν-
 θεσκο τρόπο αὐτοῦ του άνήμερου προϊσταμένου
 που νόμιζε ότι με μαθαίνει κάτι όταν, σπρώχνον-
 τας με άναμεσα στα βαρέλια, μέσα σ' ένα σκοτά-
 δι απόλυτο, ψιθύριζε μέσα από τα δόντια του:

— Τα νοήματα ένα, πέντε, δύο, δεκατέσσερα,
 τριάντα: κανονία κρασιά. Τα νοήματα...
 τότε και δέκα: κρασιά ενός χρόνου, δύο, έφτά,
 δέκα, είκοσι χρόνων... Έδώ είνε τ' άσπ κρ-
 σιά, έδώ τα κόκκινα, πιά κέρα τάρωσχάτα.
 Στην άποθήκη των ποτών έξακολουθούσε
 στον ίδιο τόνο:

— Κεράσι, μένα, ρούμι, κονιά: συνηθισμένο,
 κοινό πρώτης ποιότητος, μαστίχα, μαστίχα της
 Χίου, κλπ. Άπ' δώ πρέπει να τρώβεις μονάχα
 όταν σου λέω έγώ, μόν όταν σου κλείσω το μάτι
 δεν πρέπει να τραβιά. Έδώ, τα παλιά κονιάκ,
 εκεί τα καινούργια... Δυστυχία σου άν τα μερο-
 δέμεις. Και όταν σε στέλνω μέσα στην «Χρο-
 νίμια» ή στην άποθήκη πρέπει να γυρίεις στ
 λατό.

Μά το μαρτύριο αὐτό του μαθητευομένου ταβερναρόπουλου
 (όχι περιγραφή καμμι' άλλη φορά τα μαρτύρια των μικρών τεχνι-
 τών), αὐτή ή τρομοκρατία ή έξαγορασμένη με χαστούκια και με
 δάκρυα, μπορεί ίσως να βρούει μιὰ δικαιολογία μέσα στο μυαλό,
 μέσα στο ήλιθιο μυαλό των αδίκων ανθρώπων: «Το παιδί τά
 τραβιά έλ' αὐτά ως που να μάθει ή δουλειά του», έτσι λένε.

Ποιά δικαιολογία όστόσο μπορεί νάχη ένα μαρτύριο π' ό
 επιβάλλον έχι για τίποτε άλλο παρὰ για να βασανίσουν ένα παιδί
 που τρεκλίζει από τη νύστα κι' από την κοούρα...

Μέσα στη ασυρία της δουλειάς, όσο
 έπρεπε νάχω το νου μου στις στίβες
 με τις καταβαρόλλες, τα τηγάνια, τα
 πιάτα, τα μαχαίρια, τα κουτάλια, τα
 ηχοφύγια, ή κουράση και ό ύπνος νι-
 κόντουσαν από το θέρμερο κι' από τη
 γρηγοράδα που έβριζα για να τους ίκα-
 νοποιήσω όλους, αν δεν ήθελα να τις
 φάω άπ' τ' άφεντινιό, άπ' τον ταμπή,
 ή άπ' τον τορλό μπάρομα Τζανέττο
 που είναν έτοιμος σε κάθε στιγμή να
 μάς πετάξει ένα πιάτο στο κεφάλι. Μά
 μόλις άρχιζε ή ήσυχία, είτε τ' άπομε-
 σήμερο, είτε το βράδυ, άρχιζε τ' άνε-

λετήριο μαρτύριο του ύπνου στα πόδια, εκατομύρια βελόνες γέ-
 μιζαν τις δατηρές μου, ένώ το σμα, βαρύ σε μέλι βι, είναν έτοι-
 μο να σαρώσει κάτω. Τ' άφεντινιά μας περφόσον τότε να πά-
 νε να ξεπλωθούν κάπου, ή να κάτσουν σε κυμιά καρέκλα. Έ-
 μεις όμως δε μπορούσαμε να τό κοιτήσουμε. Έρείς έμυσσε από
 σίδερο, από ξύλο, από πέτρα.

Όρθινοι σάν Ι, είχαμε τα μάτια μας και τ' ούτιά μας τετω-
 μένα προς την ταμπή — ποδ διαρκώς γύρισε έσφομή — και σε τις
 δυο τρεις μεθυσμένους που μπορούσαν ν' άναστατώσουν το μαγαζί
 για τό τίποτε. Δυστυχία σε κίνον από μας γεν' όθλινε τα
 βλέφαρά του τα βαρέια άπ' τον ύπνο. Ένα χτύπημα στη μύτη με
 το δάχτυλο — κτηνώδες σάν ήλεκτροική εκκένωση —
 έπνέονες μ' άνακηδήματα το γκαρόνι που πόν
 είχε πάρει, μέσα στα γέλοια των άσπλαχνων με-
 θύσων. Είταν ή πιά άθώα φάρσα του «Μανάν»
 όπως οι σύντροφοί μου αποκαλούσαν τον ταμπή.
 Έστον, κι' αν τό άστείο αὐτό έκανε πολλές φο-
 ρές τη μύτη μας να ματώνη.

Συχνά, ένώ μας έπαίρνε ό ύπνος, ό άθλιος
 έμπορετίτης της θέσεώς μας και μες τοποθετούσε
 μέσα σ' άδραν ή δάχτυλά μας ένα κομμάτι χαρ-
 τί, στο όποιο έβαζε φωτιά άδιαφορώντας για τό
 δυνατό έγκαύματα που μάς προξενούσε. Άλλοτε,
 βλέποντάς μας να λυγίζουμε τα πόδια μας έτοιμοι
 να σαρώσουμε κάτω, βοηθούσε κι' αὐτός χτυ-
 πώντας μας έξαφνα πίσω από τα γόνατα. Ένο-
 κείται, ότι πέφταμε με το πρότω. Μας άδειάζε α-
 κόμα τό σφόν μέσ' στο πρόσωπο ή μάς έδινε
 στο σβέρο ακόνι που μάς έφερα φορούρα ή ό-
 ποια μάς έκανε να γέρνομε το δάγμα μας επί
 ώρος.

Όλος αὐτός οι βαροβαρόντες που μάς τσίμα-
 ταν τα νύχια, διασκεδάζαν τό «Μανάν» και τους
 χόληδες του. Ο Κύρ Λεωνίδας δεν έβλεπε τί-
 ποτε ή έκλεινε τα μάτια του. Κι' αν συνέβαινε να
 που είναν: αλαχίς βλαστήμιες, χαστούκια, κλωτσιές, άγγαριές
 χωρίς λόγο έπεσαν άπάνω μας σάν τό χαλδί. Τίτε ό «Μανάν»
 άνακάλετε έξαφνα ότι έπρεπε να σκανιαστεί ή «Χρονίμια», ή
 αὐλή κι' οι άποθήκες, να καθαριστούν τ' άποκηνητήρια να πλε-
 θούν τα τζάρια κλπ.

Αδελφί είναν ή «Αντιμοιβή της Εργασίας» μας. Έάνηλ-
 σσε την παιδική μας ηλικία υπηρετώντας άδελφόνες έθνετους
 στα γλέντια και μπεκρήδες. Τρεκλίζαμε από τό πείσι άς τα με-
 σάνυχτα, με χαστούκια μας έπνέονες, με χαστούκια μας έστει-
 ναν για να κοιμηθώμε. Υπήρχεν και
 Κριατές και γιορτές κι' ό κόσμος
 γιάτταζε, γροντοές έξω κι' έχο-
 ταν στο μαγαζί μας για να γλεντήσουν
 με τους βιοκτιζήδες. Υπήρχε ή γή
 με τον ήλιο, με τα ποτάμια, τα δάση,
 μ' ένα σωρό χαρές έμεις όμως δεν ή-
 πήχαμε για κανένα τίποτε δεν ή-
 πήχαμε για μας. Είπατε κάτι σάν τό
 ποτήρι που χρησιμοποιεί για να πίνων,

(*) Ρομαντικό παράθεμα.

ή σαν τὸ πηροῦνι. Ποιὸς δίνει προσοχή σ' αὐτὰ τὰ πράγματα; ποιὸς ρωτᾷ τι ἀπόγειον, ἀφ' οὗ τὸ χρησιμοποίησι; ποῖο μᾶτι ἔχει καιρὸ νὰ προσέξῃ ἕνα γκαρσόνι σὲ τὸ βέρενα;

Καὶ ὅμως...

Ἀπὸ τίς πρώτες μέρες—πότε πού ἐπλενα ἀκόμη τὰ πιάτα μπρός στὴ γούρνα—βρομερὸς μέχρι ἀπείδως βρόθῃκε ἀμέσως ἕνας νεροκουβαλιῆς, «σακατζής» ὅπως τὸν ἔλεγαν, ἕνας κουρελιάρης, πού μὲ πρόσθεε καθὼς ἔπινε τὸ «ταχυτικό» τοῦ δυο φορὸς τὴν ἡμέρα.

Μπᾶ, μοῦ εἶπε καρφώνοντας τὸ βλέμμα του ἀπάνω μου. «καινούργιος» εἶσαι;

Καὶ τὸ βλέμμα του πήγε κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά μου, χωρὶς νὰ ἔξωρ τὸ γιανί. Ἀπὸ τότε στενοχωριόμουν μάλιστα τὸν ἔλεγα νὰ φεύγει καὶ χαίρομουν ὅταν ἔξαρχόταν. Πόσο θάθελα νὰ τοῦ γεμίζω ἐγὼ τὸ μικρὸ του ποτήρι, μὰ αὐτὸ μοῦ εἶταν ἀπαγορευμένο.

Τὸν ἔλεγαν σοβαρώτατα «Μὸς Καζατούρα» πού θὰ πῇ πᾶν κατὰ «φρανιστής», παρατσούκλι ἐλάχιστα ταιριαστὸ σ' ἕνα ἀνθρώπο τίμιο, πρόθυμο, εὐγενικό πού μιλοῦσε λίγο καὶ εἴθερος ἕνα σορὸ πράγματα. Ὡστόσο τὸν σεβότανουςαν μὲ τὸ παραπάνω, μὰ ἀπὸ συμφῆρον. Ἀστέιο συμφῆρον. Ὁ μπάρμπα Τζανέττος κ' ὁ κὴρ Λεωνίδας τὸν θεωροῦσαν γιὰ γουρνὸ καὶ ἔλεγαν γι' αὐτὸν πὼς εἶταν ὁ «μουστερὸς μὲ τὸ χρυσὸ χέρι» πού «ἔκανε τὸν καλλίτερο σφετέ». Σφετέ εἶνε ἡ πρώτη πεντάρα πού ρίχνει ἕνας πελάτης σὺν τὸ μπάγκο τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ τοῦ μαγαζιού. Ἐν' ἕνα τρομερὸ ἀναπολίτιστο ἔθιμο. Ἀπ' αὐτὸ τὸ σφετέ ἔξαρχ' ἔπινε ἡ εἰσπραστὴ ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἀν ὁ πελάτης εἶνε γουρνικός, ὅλα πᾶν καλά, ἀν δὲ ἡ μέρα πᾶσι κατὰ διαβόλου.

Καὶ ὁ ταβερνιάρης πέρνει τὴ γουρνική πεντάρα, τὴν τρέβει ἀπάνω στὰ γένεια του, γεμίζει δυο ποτήρια καὶ τῆς κοιτᾷ μὲ τὸν «γουρνὴ» πελάτη.

— Τύχη γιὰ ὅλο τὸν κόσμο! λε κ' δυό.

Ὁ Μὸς Καζατούρα, φθάνοντας τὸ πρῶτ' ἡμέρας, εἶτανε οἰγούρος πὼς αὐτὸς θάκανε σφετέ μὰ δὲν εἶδνε καμμιά προσοχή σ' αὐτόν. Σοβαρὸς, σχεδὸν ἐπίσημος, σχεδὸν γελοῖος μέσα στὰ μπαλλωμένα ρούχα καὶ τὸ καμπαζὶ κατ' ἀπὸ τὸ μπράτσο, ρωτοῦσε τὴν ἀρχὴ ἂν αὐτὸς εἶταν ὁ πρῶτος πελάτης καὶ σὲ καταφατικὴ ἀπάντησιν, πετούσε μὲ τὴν πεντάρα τοῦ σφετέ.

Τὸν ἀγαποῦσε γιατί εἶταν πάντα μελαγχολικός: Ἐἶταν ἄλλοτε χωρικός, μὰ μὰ μέρα τὸν χτύπησε μὴ ἀγέλαδα μὲ τὸ κέρατό της, τοῦ ἔχωσε μέσα τὴ μύτη δολιχέρη καὶ ἄλλοι-ῶσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του πού εἶχε γίνει ἐροῖνη καὶ μάλας λυπημένη. Γι' αὐτὸ μιλοῦσε ὅσο μπορούσε λιγότερο. Στεκόταν πάντα ἐπιφυλακτικός, πάντα ἐτοιμος νὰ παραμερίσει σὺν πέρσασμα ὀπισθοδρόμης, γλιστροῦσε σὺν ἱσκιὸς μὲς ἀπ' τὴς παρέες τῶν γλεντζέδων, γιὰ τοὺς ὁποῖους δὲν εἶταν παρὰ ἕνας σ' α-σ' α' τ' ἑ. Κ' ὥστόσο εἶχε ὀκνοῦσε πρόσωπα σοβαρὰ νὰ βεβαιώσουν ὅτι εἶχε ἄλλοτε χτήμανα καὶ ὅτι εἶχανε μάλιστα δημόχους σὺν χωριὸ του. Αὐτὸ τᾶχα τὸ παρελθόν του νὰ θυμόταν, τὴν εὐτυχία του ἱσως, μὰ ὅσα φορὰ πού ἔλεγε «ὅλα τέλειωσαν», φράση π' ὅ τὴν ἐπαναλάμβανε τακτικά;

Μὰ ἐκεῖνο πού μοῦ εἶχε κάνει προπάντων β' θεῖα ἐντύπωση, εἶταν ἡ ἀγάπη τοῦ σ' α' α' α' τ' ἑ αὐτοῦ γιὰ τὸ ζῶο του, μὰ φτωχὴ γερασμένη φοράδα, μὲ μάτια ἐντελὸς κλεισμένα ἀπὸ τὸν καπνὸ τῆς τσιγάρης. (Πάντοτε ἤθελε νὰ μακραιώσῃ τοὺς βάρβαρους ἀμα-ξάδες τῆς Μπαρτίλας πού κακομεταχειριζόντουσαν τὰ ζῶα τους καὶ κατὰ τὴν ἐφηβικὴν μου ἡλικία, εὐχαρίστως θὰ γινόμουν χωροφύλακας μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰχ τὴ δύναμη νὰ στέλνω στὴ φυλακὴ ὅλους ἐκεῖνους—καὶ εἶνε πολυάριθμοι—πού χτυποῦσαν τ' ἄλογά τους ἢ πού τὰ λημονοῦσαν ὀρθὰ μπρός σεις τε-βέρνες).

— Εἶνε κ' αὐτὴ ἕνα ἐρεῖπια σὺν καὶ μένα, μοῦ ἔλεγε ὁ σακατζής γιὰ τὴ φοράδα του. Αὐτὴ εἶνε ἀκόμη στραβή. Τὴν ἀγό-ρασα εἰκοσι φράγκα. Δὲν ἀξίζει περισσότερο. Μὰ ἀγαπώμαστε, ἡ φοράδα μου κ' ἐγώ...

Κ' αὐτὸ φαίνονταν. Δὲν ἀνέβαινε ποτὲ στὸ ἀμάξι του παρὰ δ-ταν εἶταν ἀδειο καὶ μονάχα ὅταν εἶταν πολὺ βιαστικός. Ὁδη-γούσε τὴ φοράδα του ἀπὸ τὸ χαλινάρι, περπατώντας. Κάθε φορὰ πού σταματοῦσε εἶνε γιὰ νὰ γεμίσει ἢ ν' ἀδειάσῃ τὸ βαρέλι του, εἶνε γιὰ νὰ πῇ τὸ ποτήρι του, δὲν ἔξωνοσε ποτὲ νὰ τῆς περ-σῇ σὺν στόμα τὸ σακί μὲ τὴ βρόμη, νὰ τῇ σκεπᾷ, νὰ τῇ τρέ-ψῃ τὰ μάτια καὶ νὰ τὴν τραβῇ ἀπ' τ' αὐτὰ πράγμα πού εὐχα-ριστοῦσε τὸ ζῶο. Ἐκείνη χαρούμενη, εὐτυχισμένη πού τὴν χά-ιδεσαν στὰ γόνατά της, ἀφ' οὗ εἶχε μαρτυρήσει σὺν ναῖατα της, δάγκανε ἑλκυστὰ τὸν ἀφέντη της σὰ σκύλλος, οὐκίτιζε τὰ μάτια της στοὺς ὄμους της καὶ τὸν ἀναζητοῦσε ἐπὶ ὅρα μὲ τὸ

φοιχτὸ τῆς βλέμμα. Κάποτε, δὲν ἀργῶς ἐκείνος; νὰ γούρῃ, χορμικῶς ἀνέστησε.

— Ἐρχομαι!... Νὰ με! τῆς ἀπάντησε τραφερὰ ὁ Μὸς Καζ-τούρα.

Εὐτυχισμένη φοράδα τοῦ σακατζή. Ποιὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ ἀγά-πη της γιὰ τὸν ἀφέντη, αὐτὴ μονάχα θὰ μπορούσε νὰ μᾶς τὴ πῇ, αὐτὴ πού θὰ σκεφτόταν οἰγούνα τοὺς εὐγενεῖς ὁμοφύλους της πού καρβαλλικεύαν οἱ καὶντοῦνι γιὰ τοὺς; ὁποῖους μιλάει αὐτὸ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι:

— Καλὸ μου ἄλογο παρὸ ἡ-λαχνασμένο μονάσαςινε! μὴ τὸ κορμί μου σοῦ εἴν' βαρὺ;
— Ὁχι, σοῦ δὲ μὲ βαρύνει μ' αὐτὰ πού κάνεις ὀλοῦνα: σὺν δρόμο μας δὲν εἶνε χάνι πού μπρός του νὰ μὲ σταματῇς! Μὲ τίς κυράδες τῶς καὶ πίνεις κ' ἐγὼ τὰ γέμεια μου δαγκάνω! Πάλλες μ' αὐτὲς καὶ τίς χαϊδεύεις ἐνὼ εἰμ' ἐγὼ δὲ σὺν φράχτη!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΝΕΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ

Ο ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ... ΕΥΠΝΗΤΗΡΙ

Τελευταίως ἄρχισαν νὰ καταβάλλονται προσπάθειες γιὰ νὰ χορηγοποιηθῇ τὸ ἀσύρ-ματο τηλεφώνον γιὰ ἕνα ἐντελὸς πρῶτοντο σκοπὸ.

Τὸ εὐπνητήρι μὲ τὸν ἀπότομο κωδωνισμό του, λένε οἱ εἰδικοί προκαλεῖ μεγάλῃ ἀν-δραση στοὺς νευρικούς, τοὺς κάνει νὰ παθα-νοῦν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

σπίτι τους θ' ἀνοίγουν ἀπλυστάτα, ἀπὸ τὸ βράδυ τὸ κορμί καὶ τὸ πρῶτ' ὅθ' εὐπνοῦν ὑπέρροχα μὲ μὴν ὥρεια μουσική.

Ἡ ἰδέα τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ ἐθεωρήθη πολὺ πρῶτοντο καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ ἐκφραστῇ πολὺ γρήγορα.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν ἂν τὴν ὅρα πού θὰ ἤθελε νὰ εὐπνήσῃ κανεὶς ἄνθρω-πὸν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικρανία καὶ νὰ χτενί-δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΙΑ ΔΕΛΗΚΑΡΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

Οἱ δυο συνομιλεῖται, δυο ἄνδρες ὄμοιοι πολὺ ἐκείνηντο στὸν ἥλιο, στὸν ἐξώστη τοῦ Καζίου τοῦ Μόντε Κάρλο. Ἡ γυναικία τους ἦταν τῆς στιγμῆς καὶ δὲν ἔτρεφαν καμμιά πραγματικὴ συμπάθεια ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἦσαν κ' οἱ δυο μονάχι τους σὺν τὸν κόσμο ἐκεῖνο μέρες, εἶχαν καταστήσει ἀχώ-ριστοι.

Ὁ κ. δὲ Φουφρενὲ ἦταν μὴ φορὰ νομόρχης. Εἶχε ἕνα μονοτάκι κατὰμφορ καὶ καλοσυναιμένο. Ἐπειδὴ δὲν ἔκανε τίποτε, διαρκῶς ἐπάγνε καὶ ἡ κοιλία του γινόταν ἀνέλεστη. Ὁ κ. Μερμὸ ἐγύ-ρισε πρὶν ἀπὸ εἰκοσι χρόνια ὅλον τὸν κόσμο ὡς πρόσθετος καὶ εἶχε πάντα τὸ τοπὲ διπλωμάτη.

Νέες καὶ ἑυαγέρες γυναῖκες περνοῦσαν διαρκῶς ἐμπρός στὰ δυο γεροντοπαλιήκαρα. Ὁ κ. Φουφρενὲ διαρκῶς εἰσέριβε τὸ μου-σάκι του κ' ἐπαίρει πότες κατακτιπῶ.

Μὴ στιγμὴ εἶπε στὸν πρῶτον πρῶτο:

— Τὶ ὄρατα πού εἶνε ἡ ζαή γιὰ μᾶς πού καλοπεράσαμε, τὶ ὄρατα εἶνε πρὸ πάντων σὺν θυμώμαστέ τις ἐρωτικές μᾶς πε-ρίπαιες!

— Ἀχ, ναί, ἀλήγησε ὁ ἄλλος κ' ἕνα βεθὺ ἀναστεναγμὸ.

— Τὸ γὰρ εἶνε πρὸς τοῖν ἀνόμοια νὰ κάσι μᾶς κ' εἶσι μᾶς κατὰν ἀνόμοια ἡ γυναῖκες, μᾶς ῥοῖονε τὶν γόστον τους.

— Αἱ, πού καὶ πού... ἀπάντησε μετριοφρονέστατα ὁ πρῶτον πρῶτος.

— Τὶ πού καὶ πού; Εἶπε ὁ κ. δὲ Φου-φρενὲ. Νά, προχθές ἔβλεπα ἕνα μὴ περιεργὴ ἱστορία, πού μὲ κρατεῖ ἀκόμα ἀνόστατο...

Ὁ κ. δὲ Φουφρενὲ ἐπλησίασε λίγο τὸν κ. Μερμὸ, ἔσκυψε κοντά του, σὺν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ἐμπίστευ-θῇ ἕνα μεγαλὸ μυστικὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κάθε μέρα ἐμφανίζονται στὸν ἐξώστη τοῦ καζίου νὰ μὴ ὅσας πρέπει... διόλου ὀσχημα... καὶ ἂν ἤθελε... ναί, ἂν ἤθελε... Ἐπὶ τέλους ἕνα ἐξαπνέται ἀπὸ ἐμένα... τὸ σπουδαιότερο ἂν ὅλα εἶνε, διὲν πρὸκειται οὕτως νὰ παν-τρεμῇ γυναῖκα, οὕτως γιὰ κορόνα... Εἶνε κο-ρίτσι, φίλε μου, ναί, κορίτσι, σὲ βεβαιώσω, καὶ πολὺ καλὴς οἰκονομίας, μάλιστα!

Ὁ κ. Μερμὸ δὲν εἰδείξε διόλου ἐκπληξί-αν. Φαντάσε σὺν ἄνθρωπος μαθημένος ὅπ' αὐτὰ, πού τίποτε δὲν τοῦ κάνει ἐντύπωση.

— Καὶ τὸ περιεργότερο ἂν ὅλα, ἔξακολου-θῇ ὁ κ. Φουφρενὲ, τό... πὼς νὰ σὰς τὸ πᾶν... τὸ ρομαντικότερο... γιὰ δὲν ὑπόχει ἄλλη καταλλήλωση λέξει, εἶνε ὁ τόπος μὲ τὸν ὅποιον εἶνε τὸ ἐπεισόδιο αὐτό... Προχθές μὴ κορί, καμμὸ σαρανταεὶς ἐτῶν, πολὺ ὄμορ-φη γυναῖκα, μὰ τὴν πίστι μου! μὴ μίλησε μὲ πολὺ εὐγένεια τὴν ὅρα πού ἔβγαλε ἀπ' τὴν σά-λα τοῦ παιγνιδίου. Ἦταν μὲ μὴ μίλησε τῆς τῆς σκεδὸν ἡλικίας. Καὶ ἡ δυο ἐμοῖαζαν μὲ δυο κομψὲς γυναικοῦλες πού ζοῦν ὅπ' τὸ εἰσδημάτα τους. Ὁ-δὲν βαρύνετες ἦσαν, οὕτως φοροῦσαν χτυπητὲς τουολέτες. Ἡ πρῶτη ἀπὸ τίς δυο μοῦ εἶπε:

— Εἰσάστε, ἀλήθεια, κύριε, ὁ βερβανὸς ν' Οὐρίο;

— Ὁχι κυρία.

— Ὁχι, κύριε, ἡ φίλη μου κ' ἐγὼ εἴμαστε βέρβαιες, πὼς εἶσα-στε ποῖς...

— Ἐκεῖνοι πού ἔχουν μηχανήμα ραβὶ σὺν τὸ πρῶτ' ὅθ' ἀνοίγουν ἀπλυστάτα, ἀπὸ τὸ βράδυ τὸ κορμί καὶ τὸ πρῶτ' ὅθ' εὐπνοῦν ὑπέρροχα μὲ μὴν ὥρεια μουσική.

Ἡ ἰδέα τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ ἐθεωρήθη πολὺ πρῶτοντο καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ ἐκφραστῇ πολὺ γρήγορα.

Τὶ ὄρατα, ὅμως, πού θὰ ἦταν

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέντευξη
έκ τμή προσηγουμένου)

Δεύτερος χορμ-ισμός, ο οποίος αντήχησε από κονητέρα διέκνοη τον λοχαγό.

Μά τα κέρατα του Βελζεβούλ, μουρμούρισε, μάλλον σφαίρα θα έρχεται παρά ίππευός.

Και, με τη φανερή πρόθεση, να σταματήσει τη σφαίρα εκείνη, έσπευσε τη Γεαβέλλα και την έβαλε να σταματήσει κατά πλάτος του δρόμου που έρχονταν από νότια στα δένδρα.

Την στιγμή εκείνη, φάνηκε ένας εύπατος καβάλας σ' ένα κάτασπρο άλογο μ' άφρισμένο στόμα.

«Όταν είδα τον άκνηστο εκείνο άνθρωπο, να του φέρει το δρόμο, έθυσιασε υπερβολικά. Μά, χωρίς να σταματήσει το γλήγορο βάδισμα του έπαινον του, πήρε απ' τη θήκη του ένα πιστόλι, τράβηξε με τ' άλλο το σπαθί του και όταν κληθείσε σε άποσταση πενήντα βηματών απ' το λοχαγό, σήκωσε το πιστόλι και φώναξε:

— Κάντε θέση να περάσω!

— Άντ' έβροντοφώνησε εις άπάντησιν ο Φερουλλιάς.

— Μήπως έχετε την πρόθεση να σταματήσετε ένα βασιλικό ταχυδρόμο;

— Και το διάβολο ακόμα θα σταματούσα.

— Παροτρύνετε ή πωρ βολή;

— Σταθήτε ή σάς την άναψα.

Ενώ οι δύο άντρες αντήλασαν τον παραπάνω διάλογο, άρχισαν σιγά σιγά να προχωρούν και ή μεταξύ των άποσταση είχε λιγοστέψει.

Έξαυτα ο βασιλικός ταχυδρόμος τράβηξε τα χαλινάρια του άλόγου του, το όποιο λύγισε τα γόνατα και ύστερα άρχισε να γελάει.

— Διάβολο! διάβολο άνεφάνησιν. Καλή δουλειά, βλέπετε, κάνετε τώρα, λοχαγέ Ραυμόνδε Φερουλλιάς!

— Έ, τι είπατε; ρώτησε κατάπληκτος ο Φερουλλιάς.

— Φαίνεται, έξακολούθησε ο άντίπαλος έπαιός, πως ητλήσατε την τύχη του Τζόν Χόγγον, ο οποίος άπηγχονίσθη τελευταίως απ' το δώμο του Δονδίνου...

— Διαβόλου κέρατα!...

— Άρτεφύετε τον κόσμο που περνάει από το δάσος του Βάζα! Λαμπρά! Έξοχα! Σας συχαίρω!...

Και ο νέος, ενώ έλεγε αυτά δεν έπαυε να γελάει.

Ο λοχαγός Φερουλλιάς προσήλωσε τότε τα μικρά, ζωηρά και εύκνητα μάτια του, που έλαμπαν σαν άνθρακιά κάτω απ' τα δασύτριχα φρύδια του, πάνω στο νέο και βροντοφώνησε:

— Μά την μέτρα του Πάπα, Κύριε! Δεν μ' άρέσουν οι άνθρωποι που με γνωρίζουν χωρίς να τους γνωρίζω εγώ και οι όποιοι έχουν την ιδέα πως είμαι ληστής. Δεν τόχω, έχετε, σε τίποτα να σας έαπλώσω νεκρό καταγής μ' ένα τουφεκισμό.

Μά ο νέος δεν έπαυε να νελάει, χωρίς να φαίνεται διόλου τρομαγμένος απ' το άπειλητικό ύψος του Φερουλλιάς. Σε λίγο, έβαλε πάλι το έιφος του στη θέση και είπε:

— Πώς! Δεν με άναγνωρίσατε ακόμα, λοχαγέ; Είμαι ο ύποκομης Νοαζύ.

Ο Φερουλλιάς άφησε να του ξεφύγει μια άναφώνηση χαράς.

— Ο Νοαζύ! επανέλαβε! Ο Νοαζύ! ο μαθητής μου στην ίππική συνοδία του δονικού Σανσέρ;

— Άκριβώς, λοχαγέ!...

— Πιστέψατέ με, ύποκομη, θα ληφθούν πάρα πολύ, μά τον ύπαλο του Άντιχρίστου, αν σάς έφύενα καμιά ούγγια μολύβι στο κεφάλι ή δέκα πόνητους αϊσδες στην κοιλιά!...

άνταφονησε τότε ο Φερουλλιάς. Μά, διάβλεψε γιατί να μη του πήτε άμέσως τ' όνομά σας;...

— Ένομιζα ότι οι λέξεις «βασιλικός ταχυδρόμος» θα σας έκαναν να φοβηθήτε.

Ο Ρολάνδος άναστήκωσε περιφρονητικά τους ώμους του.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Μήπως έγίνατε επαναστάτης; τον έρώτησε τότε ο ύποκομης.

— Να, διασκεδάει κάπου - κάπου λιγάκι ζωηρά.

— Να, διασκεδάει κάπου - κάπου λιγάκι ζωηρά.

— Να, διασκεδάει κάπου - κάπου λιγάκι ζωηρά.

— Να, διασκεδάει κάπου - κάπου λιγάκι ζωηρά.

— Να, διασκεδάει κάπου - κάπου λιγάκι ζωηρά.

— Να, διασκεδάει κάπου - κάπου λιγάκι ζωηρά.

— Όχι δά... Ούτε ληστής των δασών δεν είμαι καν.

άποκριθηκε ο Φερουλλιάς. Κι όμως διν με φοβίσει πιά τίποτα, γιατί ή πείρα μ' έδιδε πως προτιμώτερο είναι να έχω το νού μου να μη μου άνοίξουν καμιά κομπότρη στο στήθος, παρά να δειλιά μπρος στους πομπώδεις τίτλους.

Ο λιγότεριμος σιωπή έπηκολούθησε τα λόγια αυτά, τα όποια ο λοχαγός Φερουλλιάς τα είχε προφέρει με κάποιο τόνο πικρίας, που δέν διέφυνε απ' την προσοχή του ύποκομης.

— Έάν δέν είσθε επαναστάτης, είπε τότε ο Νοαζύ, άσφαλώς θα είσθε απ' τους δυσαρρεστημένους.

— Μου άγγίσατε την πληγή!...

— Πώς! έοις, λοχαγέ μου, ο άρχαίος στρατιωτικός, ο συμπατριώτης του Μπαγιάρο και του Φραγκίσκου Α' έχετε άφορμάς δυσαρρεσίας από το κράτος;

— Άκούστε με, ύπολογατέ να σας πω κάτι. Είμαι σήμερα σαφέντα χρονών—γερύω μάλιστα πως είμαι σαράντα πέντε ή σαράντα έξη, δέν θυμάμαι πιά ακριβώς. Άρχισαν να με παίρνουν τα χρόνια. Πρώ είσασετίας μπορούσα να διακρίνω χίλια μέτρα μακριά το πρόσωπο έχθρου από το πρόσωπο φίλου... Μά σήμερα δέν μπορούσα να σ' άναγνωρίσω από δέκα μέτρα μακριά... Γέγραφα φίλε μου... Όταν πέθανε ο Μπαγιάρο στο Ρομανιάνο, ήμουν είκοσι έξι και ήμουν ή τρίτη έσορτζία που έκανα τότε... Και από κείνη την εποχή, δέν έπαυα με τη βροχή και με τον ήλιο, χειμώνα—καλοκαίρι, να φορώ τον άτσάλενο θώρακά μου. Έξισα μες στην πανοπλία μου όσος ο συλλέκτορας μέσα στο καθαυτό του. Βρισκόμουν πάντα σε πολέμους και σε στρατιώδες. Το αίμα το όποιο έχυσα (το δικό μου έννοιά) θα μπορούσε να γεμίσει ένα κέδο του τόπου τούτου—και έξερτε τι μεγάλοι που είνε οι κέδοι σε τούτα τα μέρη. Και όμως, όποτε από τόσων έτών εύσυνείδητη στρατιωτική ή πηρεσία, μοιάζω περισσότερο με λαοδόπη παρά μ' εύτυχη άξιωματικό. Τα παπούτσι μου έχουν σαπίσει στα πόδια μου και οι πεζοί έπαίται κοροϊδεύουν τον έφιππο αυτό ζητιάνο, που έχει μάλιστα δύο στόματα να θρέφει: το δικό του και το άλόγου του...

Και ο Ρολάνδος Φερουλλιάς άνατέταε τόσο δυνατό, όστε ή Γεαβέλλα έκανε ένα βήμα προς τα πίσω απ' την κατάπληξη της.

— Ένομιζα, ύποκομη, έξακολούθησε ο λοχαγός, ότι έχω άποσοβάρας άφορμάς να είμαι δυσαρρεστημένος, γιατί το κάτω-κάτω της γραφής είμαι ο πρώτος απ' την ένδοξη και ιστορική οίκεγένειά μου που δυστυχώς... Στερούμαι και του άπολύτως άναγκαίου... Θα μου πήτε τώρα ότι άντικαθιστώ την καλοπέραση με τη φιλοσοφία. Και όμως, άγαπητέ μου, ή φιλοσοφία δέν είναι κάτι στερό για να το μασσήσεις και όμολογώ πως δέν είμαι καθόλου ευχαριστημένος απ' την άναγκασιτική δίαιτα που κάνω...

Ενώ ο Φερουλλιάς έλεγε αυτά, τα δύο άλογα βάδιζαν το ένα κοντά στο άλλο, σαν καλοί φίλοι.

Ο ύποκομης, μολονότι ήτανε πολύ βιστικός, έστάζε να έγκαταλείψη άποτόμως το γέρο στρατιωτικό.

Έξάλλου, το πυκνόδενδρο και μυστηριώδες δάσος του Βάζα—στο όποιο διατηρείτο ακόμα ή άνάμνηση των αιμοχαρών ιερών του Τέτρου, του μεγάλου θού των άρχαίων Γερμανών, προς τιμήν του όποιου έθυσίαζαν άνθρωποι—έδωκε στο όφελος και έπαινε ένθεος τόπος σ' όποιον εσύχναζαν όχι ύπερφυσικά, ή άλλ' άνθρωπομορφος δαίμονες που μαζεύονταν εκεί τη νύχτα και πολλές φορές και την ήμέρα, για να ψάλλουν τους θρησκευτικούς ύμνους των και να σκοτώσουν ό-Οίονοθα περνούσε από κείνα τα στοιχειωμένα μέρη...

θρησκομανείς λοιπόν αυτοί, που ήσαν γινωστοί έπε ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ. Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

— Ήταν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος έπει ιδή είχε δίπλα του ένα τέτοιο σημαντικό όνομα Ούγγενότι, έφρόβιαν λίγο το Νοαζύ.

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

Ο Μπετόβεν και το πάθος του για τη μουσική του. Πώς διηύθυνε την όρχήστρα. Τά χαστεύεικ τε... ένθουσιασμού του. Ο Άλεβν και ο σοβατζής.

Ο Μπετόβεν παθαινότανε τόσο πολύ με την μουσική, όστε, όταν έτύχαινε να διευθύνει ο ίδιος όρχήστρα, έμεινε σ' όλην την όρχήστρα, έμεινε σ' όλην την όρχήστρα, έμεινε σ' όλην την όρχήστρα.

Και όσο ή μουσική έπαιζε άργά ο Μπετόβεν μαζεύονταν σ' όλην την όρχήστρα, έμεινε σ' όλην την όρχήστρα, έμεινε σ' όλην την όρχήστρα.

Είς τα «κρεσέντο» όμως τεντωνόταν έμφανικά με όρμη εις τα «φόρτε» δέ... ηηδύσε σ' όλην την όρχήστρα, έμεινε σ' όλην την όρχήστρα, έμεινε σ' όλην την όρχήστρα.

Ένα άπόγευμα λοιπόν σε κάποιο κονσέρτο το όποιο έδινε σ' ένα άπό τα μεγαλύτερα θέατρα του Βερολλίνου, έπρόκειτο να παιχθώ ο ίδιος στο πιάνο μια τελευταία του σύνθεση εν συνόψει όρχήστρας.

Όταν έκάθισε όμως στο πιάνο και άρχισε να παίζει άφαιρέθηκα και σέ με σιγνή λησμονείται ότι ήτο και ο ίδιος έντελεστής, σηκώθηκε όρθιος και παρατώντας τα πλάκια έστάυρωσε τα χέρια στο στήθος όπως έσυνήθιζε να κάνει όταν διηύθυνε την όρχήστρα και άμέσως κατόπιν τα ένέντωσε με όρμη.

Η όρμη του μάλιστα ήταν τόσο όση τα κέρατα του πιάνου πεταχθήκαν μακριά και οι γλόμπι τους θρυμματισήκαν. Το κοινόν φυσικά, βλέποντας το θέαμα αυτό έσκασε στα γέλια. Ο Μπετόβεν, όργισθείς έναντίον του έντοπου του για την άφρημαδα του και την άδεδιότητά του, άρχισε το κομμάτι από την άρχή.

Για πάλιν ένδεχόμενος όμως, ή διευθύνων της θεάτρου έποκοθεύσε βεβία και άριστα το μεγάλο συνθέτου, άπό ένα παιδί που κρατούσε άπό ένα κερύ έφ' όσον τα κέρατα του πιάνου καθώς είπαμε είχαν καταστραφεί. Άλλά και τη δύσκολη φορά, ο Μπετόβεν δέν συγκρατήθηκε. Στο ίδιο σημείον του όνοέρτου του σηκώθηκε όρθιος, όπως την πρώτη φορά, και... ξανάρχισε να διευθύνει την όρχήστρα. Παρασυνθεθείς δέ άπό τον ίδιο ένθουσιασμό ξανάταυρωσε τα χέρια του και τα ένέντωσε με όρμη, και πάλιν... Αυτή τη φορά, το πιάνο δέν είχε γλόμπους, βέβαια, για να σπύσουν. Άπο τα δύο παιδιά δέ που κρατούσαν τα κέρατα, τα ένα πρόφτασε μόν και έσκυψε το άλλο όμως δέν πρόφτασε και... έδχθη ένα ή χροτάτο χαστούκι άπό τον ένθουσιασμένον μουσουργό, που το έφτυσε χέμω και που το έσκασε νάφισο το κερύ να πέσει άπό το χέρι του και να φωνάξει άπό τον πόνο.

Φωντάζεσθε το τι έπηκολούθησε. Το κοινόν έξασπε σε ήχηρότατα γέλια, που διήρκεσαν επί πέντε λεπτά συνεχώς. Και ο άτυχς Μπετόβεν έξευριστή τόκο, όστε όταν ξανακάθισε στο πιάνο, έσπασε άπό το κακό του πέντε έως έξ χορδές.

Άπό την ήμερα αυτή, ο Μπετόβεν δέν ξαναδέχθηκε να παίζει ένόπιον του κοινού.

Τόν καιρό που ο διάσημος μουσουργός Άλεβν έτοιμάζε την έννοχήστρωση του περιφώλου μελοδράματός του «Οι Σαμ τοφύλακες της Βασιλείσσης» έτυχε μια μέρα, ν' άκοση κάποιον στην αλή του σπείτου του, που τραγουδούσε ένα κομμάτι άπό το νεον του αυτό μελοδράμα.

Στην άρχή ο Άλεβν έξεπλάγη, ή έκπληξής του όμως αυτή δέν άργησε να μεταβληθώ σε άπελπισία.

Πι τι χάθηκε! σκέφθηκε. Δέν έχω πιά ιδέες... Ένόμιζα πως ή μελωδία αυτή ήταν δική μου, ένώ άπολύτως ήταν μια άσυνείδητος άνάμνησις κάποιου τραγουδιού που θα έτυχε κάποτε νάκούσω. Δέν συνθέτω πλέον... άντιγράφω!...

Μες στην άπόνομή του, ήσαν έτοιμος να ρέξω στη φωτιά τα χειρόγραφα του νέου του έργου. Την τελευταία όμως στιγμή έσκέφθηκε να καλέσει τον τραγουδιστή που του είχε κερμί τόσο κακό χωρίς να το ξέρη. Ο τραγουδιστής αυτός—κάποιος σοφιστής που άσπαζε τους τοίχους της αλής—άνέβηκε άμέσως στο δωμάτιόν του.

Τι τραγουδί ήταν αυτό που τραγουδούσε πρό όλίγων; τον έρώτησε με άγανία ο Άλεβν.

Τι κομμάτι μετ που σοβάνιζε κάποιος καμάρια, στην Όπερα, άκουσα που δοκίμαζαν οι ήθοποιοι «Τους Σαμ τοφύλακες της Βασιλείσσης». Κ' έκνοτε μούμινε ο σκοπός!

Ο Άλεβν μόλις άκουσε την άπάντησιν αυτή ένθουσιασθηκε και φίλησε τον κατάπληκτο έργατή!...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έπρόδιδε... άλλα όπως έξερε, δέν είμαι καθόλου ζήλοτυπος...

Μ' έ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια έκτου προηγούμενου)

— Όχι! Έρνεστε... είμαι ένοχος το καταλαβαίνω και σου ζητώ έλεος. Συγχώρησέ με.

— Συγχώρησέ με έσύ, Λιάνα, που στάθηκες εμπόδιο στην εύτυχία σου. Ναί, έτσι είναι... Σ' έκανα να υποφέρεις πολύ.

— Κ' έγώ Έρνεστε... κ' έγώ. Είμαι μία άχοριστη, είμαι άξια να με περιφρονήσεις.

— Να σέ περιφρονήσω, Λιάνα! Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

— Έσύ είσαι, άν ήξερες τι καλό μου έκανες που ήρθες ά-

συνέβη και είμαι υπερβ βαρη πώς δεν θα φέρω καμιά αντίδραση στην απόφαση που έληξα. Θα κοιμηθώ σε άλλο δωμάτιο να τον βλέπω κάθε τόσο...

(Άν' το 'Ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάζ)

(Μετά ένα τέταρτο)

Τό άμάξι με περιμένει κάτω.

Δέν έχω πορ ά να χαιρετήσω την κόρη μου και να κατέβω.

— Ό Ζοκ ήρθε. Του τά 'πα όλα κι' όπως τό είχα σκεφθεί δέν έφερε καμιά αντίδραση. Έτσι τοίχατιστον φάνηκε. Έτσι μου τον νά υπέφερε χωρίς νά τό δείχνω, νά έσπαράζονταν.

Ποιός έξερε αλήθεια τι μάς επιφυλάσσει τό μέλλον;

Δέν θέλω νά πεθάνω ό Έρνεστος. Δέν τό θέλω, Θεέ μου! Δέν όμως ζήσω, άν γίνω καλά πώς θά τελειώσω ή ιστορία αυτή;

Πώς θά μικρέσω νά τον εγκαταλείψω έν νέον και νά ταυτώ γω από κοντά τον;

— Η κακή σκέψης μου έαλίζουν και πάλι τό μυαλό και μου πέ- ζουν τό πνεύμα!...

— Ό Θεός νά μέ φωτίσει!...

Κάμνω τό σταυρό μου, τόν Ικετεύω νά μέ λυπηθή και φέρει.

(Άν' το 'Ημερολόγιο του Ζάκ Μονέλ)

— Έπειτα από τόσα μαρτύρια, έπειτα από τόσες πικρίες και αγ- πέτειες, ή Λιάνα έξαγγορεύει κοντά στον Έρνεστο. Κι' όμως έν μπορούσες νά γίνω άλλοιώς. Γι' αυτό και δέν έφερα καμιά αντί- ροση. Έπρεπε νά τοί παρασταθώ έφ' ίσον έντε βαρεία άρρώστια.

Και τώρα;

Δέν έξω άν ή Λιάνα τό σκέφθηκε κι' όμως βρισκόμαστε μακριά στην πεύδ οριτική άκρίτεια.

— Άν ό Έρνεστος πεθάνει, ό θάνατός του θά μάς κόψει ό ός μισήτους και θά μάς κυνηγήσει παντού...

— Άν ζήσω;... Άν ζήσω πώς θά μπορέσω ή Λιάνα νά τον εγκαταλείψει προς χάριν μου;

— Άν συμβή τό δεύτερο θ' αὐτοκτονήσω!

Τό σκέφτηκα πολύ αυτό κι' έχω πάρει πού την απόφαση μου...

(Άν' το 'Ημερολόγιο του Έρνεστος Σαβάζ)

(Μιά ώρα άργότερα)

Θάρρη;...

— Άν έκείνος δέν θελήσει νά την αφήσει; Άν ή ζηλοτυφία του νικήσει την καλοσύνη του; Δέν αὐν!

Πρό όλίγου ήμουν τόσο εύτυχισμένος και ήσυχος! Και τώρα νά πού τρέμω και φοβόμαι πάλι γιά τό κατέβει...

Αισθάνομαι τόν έαυτό μου τόσο καλά, ή καρδιά μου τόσο εύφρονη, ώστε μου φαίνεται πώς δέν ήμουν ποτέ άρρώστος.

Κι' όμως ή έπιστήμη μ' έχει καταδικάσει. Θά πεθάνω!

Τό σκέπτομαι κι' ή καρδιά μου παγώνει. Πρέπει νά πεθάνω γιά την εύτυχία της Λιάνας.

— Άν ή παραμονή της Λιάνας κοντά μου μέ θεραπεύσει τι θά γίνω τότε;

— Ό, πόσο θαλίζομαι, πόσο θαλίζομαι!...

Πόσο σφίγγεται ή καρδιά μου όταν τό σκέπτομαι όλα αυτά. Πρέπει νά πεθάνω, ή έπιστήμη μ' έχει καταδικάσει, ό φίλοι μου, αυτή ή γυναίκα μου περιμένουν τόν θάνατό μου γιά νά τρωθώ από μένα...

Είπε τόσο εύλογής ό άνθρωπος!

Κ' είναι πού έγώ είχα τό άγαπώ...

— Άγαπώ την Λιάνα και θέλω νά ζήσω. Την άγαπώ και ποθώ νά περάσω ή ζωή μου κοντά της.

— Την άγαπώ και πρέπει νά πεθάνω!

— Την άγαπώ και είμαι καταδικασμένος άπό όλους νά φύγω από τόν κόσμο αυτό γιά νά εύ- τυχησούν.

— Η σκέψης αυτές μου φέρνουν έλλογ, μέ τω- λίζουν. Δέν θέλω, Θεέ μου, νά σκέπτομαι τίπο- λες, δέν μπορώ νά σκέπτομαι! Έποφύρω, Θεέ μου, πόσο ύποφέρω!...

(Άκούει!)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

— Ό άνεμος της έπιτυχίας έπνευσε έκείνο τό βράδυ στη μεγάλη αίθουά του 'Αδελφού. Τό έργον «Η άμορφονία» από την πρώτη πρδεί φαινόταν αληθινός θρίαμβος.

— Ό συγγραφέας του έργου αυτού, ό νεαρός έκατομυριοδύχος Τουρνάντ, δέχετο από παντού συγχαρητήρια. Ήταν αληθινό ά- ριστούργημα τό έργον του κι' έκείνος ό μάρμα - Πλαντώ, ό πρωτογεννήτης είχε παίξει μέ τόση δύναμη, τόσο μπροστά, πού τό χειροκροτήματα έδιναν κι' έπαιρναν!

— Στο τέλος της δού έρας πράξεως ό Τουρνάντ, ό εύτυχής συγ- γραφέας, ανέβηκε στη σκηνή γιά νά συγχαρή τους καλλιτέχνες. — Ό- ταν έπαιρσας στόν Πλαντώ, σ' αυτός τού είπε σιγανά:

— Άνέβα στό καμαρίνι μου, Τουρνάντ... Πρέπει νά σου μιλή- σε άμέσως!

— Όταν σέ λίγο ό νέος συνεμορφώθη μέ την πρόσκληση, ό καλ- λιτέχνης τού είπεν:

— Έμμενύσαστε, φίλε μου Τουρνάντ, γιάτι σάς έφώναξα;

— Έγώ; Όχι!

— Πώς! Αλλά τό χειροκροτήματα, αυτή ή μεγάλη έπιτυχία, αὐτός ό ένθουσιασμός τών θεατών δέν σάς έπικράλησαν καμιά σέφη; Δέν έσχεφθήκατε διόλου, πώς αυτό τό έργον πού είνε ένας θρίαμβος, δέν έγοράζετε από σάς; Δέν έσχεφθήκατε πυνέ πώς εί- ναι κάπου ένας καλοπροθεατήρας πού τό δναι; Όλη; της ζωής του ήνν νά γίνω δραματικός συγγραφέας;... Και δέν σκεφθήκατε διόλου, πώς από τό άριστούργημα αυτό μόνο σείς θά κερδίσατε τό- ρα εί δόξα, μόνο σείς;... Έλάτε, Τουρνάντ, άπαντήσατέ μου...

Είπε δυνατόν νά μήν τό έσχεφθήκατε όλα αυτά;

— Ό καλλιτέχνης απήγαγε και ήρξετο μέσα στό καμαρίνι του όπας τό λοντάρι μέσα στό κλουβί.

— Μιλήστε πού σιγά, απήγησε ό νέος, έκτός άν ήγρησε την ά- πόφαση νά παραβήτε τό λόγο σας!

— Έχετε δικη απήγησαν ό ήθοποιός, πέφτον- τας σέ μία καρέκλα. Σας έδωκα τό λόγο μου...

— Καλέ πού τό άναγνώριζετε, τοιλάχιστον...

— Ναί, μά δέν ήμφορείτε νά φαντασθήτε πόσο ύπόθερα! Αὐτό τό έργον είνε κάτι άπ' τη ζωή μου! Είνε ή ιστορία της πρώτης μου άγάπης, ό- ταν ήσαν νέος κι' έγώ!... Και όσο έφθαναν σ' αὐτά μου νά χειροκροτήματα και ό ένθουσιασμός της πόλιν, τόσο έξυπνός μέσα μου τό ένστικτο της ιδιοκτησίας... Φαντασθήτε λίγο... Παλάτ νόν πού ή ορλό. Τό έργον είνε δικό μου... Και όμως είπε πού προέκυψε νά τό χαρώ!

— Μά τι θέλετε επί 'έλους;

— Έλάτε, καλέ μου Ζάκ! Κάμετε μία καλή χειρονομία... Βάλτε με συμμέτοχο στην έπιτυχία σας... Δέν σάς ζητώ τίποτε άδύνατο... Άφήστε με μόνο στό τέλος του έργου, την ώρα πού θά άναγγείλω τό όνομα του συγγραφέως, νά πω και τό δυο όνόματά μας μαζί!... Άνδ λόγια αύριο σίς έφη- μερίδες κι' ό κόσμος όλος θά μάθη πώς συνεργασθήκαμε μυστικά κι' ήμφορ σόν τόσο θρίαμβο, σείς ό ίδιος έζητήσατε νά γίνω γισστή ή συνεργάσιός μας... Αὐτό θά σάς άνυψωση πολύ ήθικός πού φαίνεται.

— Πώς έξεχάσατε, αλήθεια, μερικές σημαντικές λεπτομ- ρειες! Είπε τότε ό νέος έκατομυριοδύχος. Είνε αλήθεια ή όχι, πώς ήλ- ατε μία μερα και μου είπατε πώς είχατε άπόλυτον άδελφύ έμπο- ρισμένο, πού έκινδύνευε νά πτωχύνει, άν δέν εύρισκας άμέσως δέ- κα χιλιάδες φράγκα!... Μου είπατε ή όχι πώς είχατε γράψει ένα έργον πού τό έθεωρούσατε γιά άριστούργημα και μου έπροτεινάτε νά τό άγοράσω δέκα χιλιάδες φράγκα!... Ναί ή όχι μέ έβεβαίωσα- τε στην τιμή σας ότι κανείς δέν ήξερε τίποτε γιά τό έργο σας αυ- τό!... Έγώ σάς έζητήσα δυο ώρες προθεσμία γιά νά τό διαβάσω κι' ύστερ από δύο ώρες σάς έμετρησα τίς δέκα χιλιάδες φρά- γκα!... Είνε αλήθεια όλα αυτά, ή όχι; Στη συμφωνία μας έτήση- σα έγώ τό λόγο μου. Κρατήστε τώρα και σείς τό δικό σας! Δέν ήν τίποτε άλλο νά σάς πώ!

— Όταν έμεινε μόνος του ό μάρμα - Πλαντώ, στάθηκε μία στιγμή άγριμένος και ψιθύρισε:

— Ά, κανάγια!... κανάγια!... Μέ τι τρόπο μου μίλησες!... Μόλις ένα μπατίσο μέ τό δέκα χιλιάδικά του!... Άν μ' έφτυνε κατι πρόσωπο θά ήταν προτιμώτερο!... Μίλησες γιά τιμή ό άνθρο- πος αύός πού μου κλέβει τώρα τό θρίαμβο και τό χειροκροτή- ματά!...

— Σαρκασμός, όμως, έοίσε στά γέλια. Μιά παράξενη ιδέα είχε γεννηθή στό μυαλό του πού τού άναψα μία δυνατή φλόγα στά μάτια του.

— Άκούε Πλαντώ, άκούζει ή τρίτη πράξη, πού έκάνεως έκεινη τη στιγμή ό έπότης της σκηνής. Έτοιμασθήτε!

— Είμαι έτοιμος. Έρχομαι!

— Τη στιγμή όμως, πού κατέβαινε τίς σκά- λες πρής στή σκηνή, τόν έπαιρσας ό Του- ρνάντ και τού είπε σιγανά:

— Σού ζητώ συγγνώμη Πλαντώ... Σού μίλησα άσχημα... Μ' έκαμες, όμως, και σού

άνω - κάτω... Πές μου, όμως, δέν ήταν σοβαρό, βέβαια, αυτό πού μου ζήτησες προτιμώτερο;

— Άπ' έναντίας ήταν πολύ σοβαρό... Και τώρα είνε σοβαρό- τερο άκόμη!

— Τι θέλεις νά πής;

— Θέλω νά πώ, ότι δέν άκούμαι πειά στό μισό μερίδιο. Τό θέλω όλο και θά τό πάρω!

— Τι θά κόμης;

— Τώρα σέ λίγο θά άναγγείλω τό όνομα του πραγματικού συγγραφέως. Έχω εύτυχώς, τίς άποδείξεις... Κρατώ τό πρωτότυ- πο τού έργου μου... Και στην Τράπεζα είνε γουαμμένη ή πληρωμή τού τόσας πού μου δώκατε!

— Ό Τουρνάντ έγινε κατακίτρινος. Στριχόθηκε μία στιγμή στόν τοίχο γιά νά μήν πέσει. Έπειτα, όμως, άνδρακάθηκε και τού είπε άποφασιστικά:

— Άν σιωπήσετε, έχετε τριάντα χιλιάδες φράγκα... Μ' άκούετε;... Τριάντα χιλιάδες φράγκα!

Και άπομακρύνθηκε άμέσως, μέ τη χαρά στην ψυχή, ένω συγ- χροσας έσπυλλογίζετο:

— Τό δόλωμα είνε μεγάλο και μπορώ νά μείνω ήσυχος!... Δέ θά μιλήσω!

— Ό υπάρχα - Πλαντώ, όμως, κάθε άλλη σκέψη έκανε παρά αυτή έσπυλλογίστηκε άμέσως πώς ό έκατομυριοδύχος τόν έπαιρνε γιά έκβιαστή και έμψύχισε:

— Ά, πώς νά μου βουλώσες τό στόμα, αί; Τι ήδονή, όμως, θά αισθανθώ σέ λίγο, όταν θά πώ τό όνομά μου!... Και τι θό- ρος αύριο σ' όλες τίς έφημερίδες!... Χειροκροτείτε, παιδιά μου, χειροκροτείτε!... Ήταν καιρός νά μου άποδοθή δικαιοσύνη!...

Τό έργον είνε δικό μου!... Και τίς 10 χιλιάδες πού μου έδωκε θά τού τίς δώσω πίσω μέ τόκο έκαστό τοίς έκαστό!

Σέ λίγο βγήκε στη σκηνή. Άρχισε τότε νά κυ- τάζη προσεκτικώτερα τούς θεατές, αὐτούς πού θά τόν άπεθάνωναν σέ λίγο... Μία στιγμή έσκυψε πε- ρισσότερο, γιά νά διακρίνη μερικούς πού ήσαν σ' ένα θεωρείο δεξιά και κύτταξαν στη σκηνή σάν ύ- πνωτισμένοι. Οι δυο αύτοι ήσαν ό άνεμώος του, ό γιός του άδελφού του και ή γυναίκα του.

— Ό άνεμώος του ήταν ένας νέος τριάντα έτών. Τό κουρασμένο κάπως πρόσωπό του φάνεταν μία παλιά στενωχώρη ζωή είχε, όμως, συγχρότως μία τιμία έμφραση πού έδειχνε πώς προήχ- το από άτα- βισμό. Ήταν τίμιος έμπορος, άπόγονος τιμίον άνα- θρώπων...

Τό ζευγαράκι έκείνο έδειχνε πώς ήταν προορι- σμένο γιά νά εύτυχη. Ή παλιές κακές ήμέρες ή- σαν τώρα μακριά!

Σαρκαστικά ό καλλιτέχνης θυμήθηκε τό παρασμένο. Γιά νά σώσει τόν πατέρα του παλληκαριού αύτού έπούλησε τό έργο του... Κι' έπειτα έσπυλλογίστηκε άκόμη:

— Όταν σέ λίγο θά πούς βρά και θά έχουν άκούσει πώς τό έργο είνε δικό μου, είνε φυσικό νά μέ ρωτήσουν γιάτι τό παρου- σιάσας ό κύριος Τουρνάντ. Τι θά πούς πώ έγώ τότε;... Πώς θά πούλησα γιά δέκα χιλιάδες φράγκα πού τούς έδωσαν και τώρα ά- κύρωσα την πώληση;... Ό άνεμώος μου ό Έδγενης θά ένοήση τούς λόγους πού μ' έκαναν νά φερθώ έτσι!... Είνε τίμια αναγ- λαγή αύτή!

Αισθάνθηκε τότε πώς θά τού ήσαν άδύνατον νά τού; ξαναθίξ... Κι' όταν σέ λίγο έτελειώσε τό έργον μέ φρενητώδη χειροκροτήματα, ό γηραιός ήθοποιός έβγήκε στό προσκήνιο και είπε δυνατά:

— Κυρίαί και κύριοι, τό έργον πού έπαίχθηκε άπόψε είνε... τού κ. Ζάκ Τουρνάντ!

— Όταν σέ λίγο γδυνόταν στό καμαρίνι του, ένας ύπηρέτης μέ λιβρέ τού έφερ ένα γράμμα. Τό άνοίξε. Μέσα ήταν ένα τόσας κι' ένα μπιλλέτο πού έγραφε:

— Κρατήσατε τό λόγο σας, κρατώ κι' έγώ τό δικό μου!...

Τά μάτια του καλλιτέχνη έλαμψαν παράξενα και είπε τού ύ- πηρέτου:

— Σταθήτε μία στιγμή, παρακαλώ!

— Έκπες τότε ένα φάκελλο, έβαλε μέσα τό τόσας, έβγαλαν από τό πορτοφόλι του ένα μπιλλέτο και χάραξε μέ τό μολύβι του τά λίγα αυτά λόγια:

— Ένας Πλαντώ δέν είν' ένας Τουρνάντ. Χαρή! εύτυχισμένος την έξην δόξα. Έγώ δέν άνοώ νά χαρώ τά έένα χιλιάδικά!...

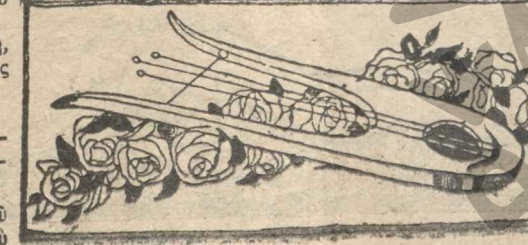
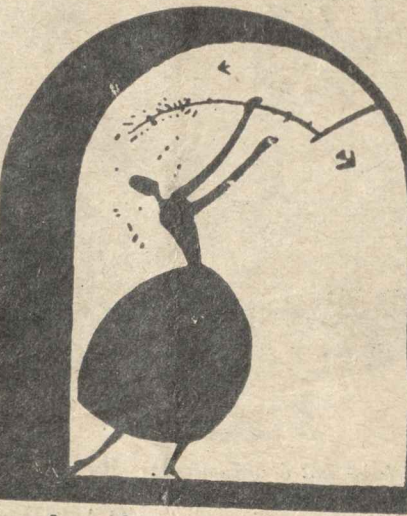
Σέ λίγο μπαίναε στό καμαρίνι, λαμποκο- πώντας από χαρά, ό Έδγενης Πλαντώ, ό ά- νεμώος του καλλιτέχνη.

— Τι εύτυχία! Τι θρίαμβος αλήθεια! είπεν, ένω άγκάλιαζε τό θεό του.

— Ό Πλαντώ τότε απήγησε αινιγματικά:

— Ό θρίαμβος ήταν διπλός γιά μένα, παιδιά μου! Και δέν μπορείς νά φαντασθής πόσο είμαι ύπερήφανος, κι' εύτυχισμένος!

Πώλ Μπουρζέ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΚΕΙΝΟ ΤΣ ΠΡΩΤ'...

ΓΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΣΕΡΩ

Εκείνο το πρωί ο Γεράρδος...

μαίνοι είνια, πέταξε με μιὰς ἀπὸ πάνω του τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ του, σηκώθηκε καὶ ἔτρεξε εὐθὺς πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς βίλα τῆς κ. Σεργίλ...

Μέλις τὸν φύσηξε ὁ πρωϊνὸς ἀέρας αἰσθάνθηκε μιὰ ἀσυνήθιστη εὐεξία σ' ὅλο του τὸ κορμί. Ἐνα θαυμαστὸ περιβάλλον ἀπλάντασε μπροστὸν σὰ μάτια του. Ὁ Γεράρδος τὸ κύτταξε ὡς πολλὴ ἀγρότητα, σὰν νὰ τὸ βλέπε πρώτη φορά, σὰν νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ τὸ ξαναδῇ.

Σὰ λίγο ὡστόσο βρέθηκε τὴ δύναμη ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν γοητεία τοῦ κήπου, ἔπεισε ὅμως σὲ μιὰ ἄλλη γοητεία. Στὸν τοῖχο τῆς κἀμαρᾶς του, ἀνέμεσε σ' ἄλλες φωτογραφίες ὑπῆρχε μιὰ ποὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ τὴν εἶχε πλημμυρίσει ὁ ἥλιος μὲ τὶς ἀχνίτες του. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἦταν τῆς κυρίας ποὺ τὸν φιλοξενούσε, τῆς Φρανσουᾶς ντὲ Σεργίλ. Ὁ Γεράρδος πλησίασε, τὴν ἐξεκρέμασε καὶ ἐκπαρήγε σὲ παράθυρό γιὰ νὰ τὴν θαυμάσῃ μὲ ὅλη τὴν ἀνυστὴν του.

Τὴν ἐποχὴ ὅπου εἶχε γίνῃ ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἡ κυρία ντὲ Σεργίλ εἶχε ἀκόμη μακρὸ μαλλὶ καὶ λεγότανε δεσποινὶς ντὲ Μοντανιὰ. Δὲν ἦταν ἀκόμη τότε εἰκοσι χρόνων, τὰ μάτια τῆς ὅμως χαμογελοῦσαν ὥσως καὶ τώρα καὶ τὰ χεῖλῃ τῆς ἦσαν ὅπως καὶ τότε ἐλευστικὰ.

Πῶς τὴν ἀγαποῦσε ὁ Γεράρδος, ὡ! πῶς τὴν ἀγαποῦσε!.. Δυὸ χρόνια τώρα ὅλας ἡ σκέψεις του πῆγαιναν σ' ἐκείνην.

Στὴν ἀρχὴ τὸν εἶχε θαρμώσει μὲ τὴν ὁμορφίαν της, κατόπιν ὅμως αἰσθάνθηκε ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία γιὰ τὴν ἐξορία αὐτῆς γυναικῆς. Γλήγορα ὅμως κατέλαβε ὅτι ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ θὰ ἔμενε ἀπραγματοποίητη, καὶ ὅσο καὶ ἂν ὑπέφερε γι' αὐτὸ, τὸ πῆρε ἀπόφασι. Θὰ τὴν ἐλάτρευε σιωπηλὰ... Ἐἴνε ἄλλωστε μεγάλῃ εὐτυχία καὶ μόνον ν' ἀγαπᾷ κανεὶς, χωρὶς ἀνταπόδοσι, μιὰ τέτοια γυναίκα.

Μολοντοῦ εἶχε μείνει ἀπὸ καιρὸ χῆρα ἡ κυρία ντὲ Σεργίλ διατηρούσε σήμε τιμὰς γυναικῆς.

«Σέβεται τὴν μνήμην τοῦ ἀνδρός της, ἀλλὰ πόσο θὰ βασανίζῃ αὐτὸ;» ἔλεγε, σχολιάζοντας τὴν ἀμειψτὴ διαγωγή της, οἱ ἀσπονδὲς... φίλες της.

Ἐξάφνα, ὅμως, ἓνα ἀπρόοπτο περιστάτικὸ ἤλθε νὰ δώσῃ ἀπροσδόκητες ἐλπίδες στὸν Γεράρδο. Ἐνα βράδυ, ἡ κ. Σεργίλ τοῦ εἶπε καλῶνας τὸν μὲ τὸ μικρὸ του δνομα.

Γεράρδο, εἰμαι βέβαιη ὅτι θὰ μοὺ κάνετε τὴν εὐχαρίστηση νὰ ρηθῇ νὰ περάσετε λίγον καιρὸ μαζί μας, στὴ βίλλα μου. Ἐχὼ καλὸς καὶ τὸν Ζάκ καὶ τὸν Λουσιέν καὶ τὸν Ἀνρί. Ὅλοι σας θὰ ἔχουν πλὴρῃ ἐλευθερία. Τὸ πρωὶ ὅσοι θέλουν θὰ παίζουν τένις μαζί μου, καὶ τὸ ἀπόγευμα θὰ πηγαίνουνε περίπατο, εἴτε πεζοί, εἴτε μὲ τὸ μᾶξι, εἴτε μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου. Μετὸ τὸ φαγητό, πιάνο, τραγοῦδι, κουβεντοῦλα καὶ χαρτιά γιὰ ὅσους ν' ἀγαποῦν.

Τὸ ἔξερε λοιπὸν ὅτι τὴν ἐλάτρευε; Μ' ἂν τὸ ἔξερε θὰ τὸν καλοῦσε στὴ βίλλα της; Ὁ Γεράρδος ὡστόσο δὲν ἐδίστασε. Ἐπῆγε στὴ βίλλα της, μεθυσμένος ἀπ' τὴν χαρὰ ποὺ ζούσε τόσο πολὺ κοντὰ της, ποὺ τὴν ἔβλεπε κάθε μέρα, ποὺ αἰσθάνονταν παντοῦ γύρω του τὴν μαγικὴ παρουσία της. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ αὐτὴ βάσταξε λίγον καιρό. Ὑστερὰ, ἔξαφνα τὸν ἐπισσε μιὰ μεγάλῃ μελαγχολία. Δὲν εἶχε κέφι γιὰ τίποτε.

— Μὲ φίλε μου, τοῦ εἶπε ἐκείνη μιὰ μέρα, τί σὰς λείπει καὶ ἐδῶ. Ἐχετε ὅλη τὴν ἐλευθερία σας, καλοὺς φίλους, καθαρόν ἀέρα...

Τότε ἐκείνος δὲν κρατήθηκε καὶ τῆς ἀπάντησε: — Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ ὅ,τι θὰ σὰς ἐξομολογήθῃ! Μὴ μοὺ θυμώσετε, ἀλλὰ μοὺ φαίνεται ὅτι δὲν τὸ καταλάβατε καὶ πρέπει νὰ σὰς τὸ πῶ: Σὰς ἀγαπῶ!..

Ἡ κυρία ντὲ Σεργίλ κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ ἀπάντησε: — Νομίζετε, φίλε μου, ὅτι δὲν φαίνεται αὐτό; Σὰς ἔχω καταλάβει... Ἀλλὰ τοῦλάχιστον μ' ἀγαπᾷτε. Δὲν μπορῶ ν' ἀνταποκριθῶ στὸν ἔρωτά σας. Οὐτε ὅμως καὶ νὰ σὰς κρατήσω κἀκί.

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Γεράρδος τῆς ζήτησε τὴν ἀδεια νὰ φύγῃ. Τὸ νὰ μείνῃ, γιὰ τῆς ἔχοντες ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ ἦταν γι' αὐτὸν ἀφόρητο μαρτύριο.

— Τὸ μόνο ποῦ θέλω, τοῦ εἶπε ἡ κυρία ντὲ Σεργίλ, τὴν στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του, εἶνε νὰ μὴν εἶστε δις στυγῆς ἐξείτίας μου. Μένουμε καλοὶ φίλοι, δὲν εἶνε ἐτοί;

Ἐνας χρόνος εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ ὁ Γεράρδος βρισκότανε τώρα ξανά στὴν βίλλα τῆς ἀγαπημένης του, περὶ σέξτερο ἔρωτευμένος παρὰ ποτὲ...

Ἐκείναις καθὼς εἶπαμε, τὴν φωτογραφία τῆς μπροστὸν παρὰ τοῦ ραθυροῦ τῆς βίλλας, ὅταν μιὰ κίσσα πῆγε καὶ ἀκούμπησε σιωπηλὰ σ' ἓνα κλαδί, ἔμπροσθ' σὰ μάτια του. Αὐτὸ τὸν ἔφερε μᾶλας σὲν αὐτοῦ τοῦ κ' ἀρχισε νὰ σκέπτεται:

Πάλιν λοιπὸν θὰ κατέστρεφε τὸ ὥρατο αὐτὸ πρωὶ μὲ τὴν μελαγχολία του;

Πῆρε μιὰ βαθιὰ ἀναπνοὴ καὶ ἐνοῦσε νὰ πλημμυρίξῃ τὰ νῆα του στήθῃ ὁ ἔρωτος, γεμάτος μνησίδες, πρωϊνὸς ἀέρας.

«Τὸ μόνο ποῦ ἔχω νὰ κάνω, σκέφθηκε, εἶνε νὰ πηξῶ βαθιὰ σὲν στήθῃς μου τὸν ἔρωτά μου. Καὶ θὰ τὸ κατορθώσω». Καὶ οὕτως εἶχε φύγει ἔξωφρα ἀπὸ πάνω του ἓνα πελώριο βίρος, ὁλαρχὸς καὶ ἐννοιαστὸς κατέβηκε σὲν κήλο, παίρνοντας μαζί του τὸν ἀχλάδι.

Στὸν κήπο τὸν σταμάτησε ἔξαφνα ἓνα ὠραϊότατο θέαμα: Ἐνα πουλάκι, ἡ μητέρα ἀσφαλῶς, ἔμπαινε αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴν κρύα τοῦ κορμοῦ μιὰς ἀχλαδίας, ἐπαιρνε ὅτι χορταρᾷ εὐρισκὰ, βρᾶζε ἀπὸ μέσα ἓνα - δύο σκουλήκια καὶ τὰ πῆγαινε σὰ μικρὰ τὰ.

Ἐνα ἄλλο πουλάκι—ὁ πατέρας—διέλεγε καταγῆς τὰ περὶ τῆς φουντούκιας, ἐπαιρνε ἓνα, τὸ γύριζε καλὰ καλὰ γιὰ νὰ τὸ δῇ, καὶ ὕστερὰ τὸ ἀδραχνε μὲ τὸ ῥάμφος του καὶ τὸ πῆγαινε καὶ αὐτὸς σὰ μικρὰ τὸ.

Ὁ Γεράρδος παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα μὲ μεγάλῃ ἐνδιαφέρον καὶ γελῶσα κοινώνησε τὸ κεφάλι του.

— Μὰ δὲ θὰ γὰτε λοιπὸν τὸ ἀχλάδι σας, τοῦ εἶπε ἔξαφνα γλῆνα ἡ Κα ντὲ Σεργίλ ἡ ὅποια εἶχε πλησιάσει ἀδύρβη.

Ἐκείνος γύρισε ἔαφνιασμένος καὶ πρὶν ἀκόμη τὴν καλημερήσῃ, τῆς ψιφίτισε:

— Μὰ ἰδέστε, ἰδέστε λοιπὸν, ἐκεῖ ἐπάνω σὲν κλαδί. Εἶνε πέντε ξηὰ πουλάκια... Κυττάξτε πῶς ἡ μητέρα μὲ ζεῖται σκουλήκια καὶ ὁ πατέρας σπάζει φουντούκια μὲ τὰ μικρὰ τους! Μήπως ἔδερετε ποὺ εἶνε ἡ φωνὴ τους; ῥώτησε τὴν κυρία ντὲ Σεργίλ, ὁ Γεράρδος.

— Ναι, ἔξερε. Ἐλάτε νὰ τὴ δοῦμε! τοῦ ἀποκρίθηκε αὐτὴ.

Στὸν ἐνθουσιασμό του ὁ Γεράρδος ἐπαισε τὴν κυρία ντὲ Σεργίλ ἀπ' τὸ χέρι καὶ ἐκείνη τὸν ἐπάρβηξε εἰς ἱσὴ μὲ μιὰ γρήγορὴ καρδιά.

— Κυττάξτε! Εἶνε ἐκεῖ ἡ φωνὴ!.. τοῦ εἶπε.

Κι' ἀπλώνοντας τὸ ὄμορφο μπράτσο της, τοῦ εἶδειε μιὰ τρίτη χιτισμένη γύρω γύρω μὲ χορτάρια καὶ πετραδάκια.

— Εἶνε ἡ πρώτη φωνὴ ποὺ βλέπω! ὁμολόγησε ὁ Γεράρδος.

— Δὲν ντρέπεστε! τοῦ εἶπεν ἡ κ. Σεργίλ γελώντας. Ὁ λογικὸς ἄνθρωπος εἶνε γεῖντος ἀπὸ τέτοιες φωνῆς. Ἐλάτε, ἔλάτε! Θὰ σὰς δεικνῶ καὶ ἄλλες!

Καθὼς ὅμως ἐπῆγαιναν, ἐκείνη τοῦ εἶπε ἔαφνιασμένη: — Μοὺ φαίνεται, Γεράρδο, ὅτι ἀρχίζει καὶ σὰς ἀρέσει ἡ ἐξοχή. Τί σὰς εἰδιωξε τόσο νωρὶς σήμερὰ ἀπ' τὴν κἀμαρά σας;

— Ἡ πρωϊνὴ καμπάνα. Δὲν τὴν εἶχα ἀκούσει ποτὲ ὡς τώρα. Αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ παταχτῶ ἀπ' τὸ κρεβάτι μου, νὰ τρέξω σὲν παράθυρο καὶ νὰ ἰδῶ τί θαυμάσιο πρᾶμα εἶνε ἡ χαρὴν τὴν ἐξοχή...

— Βλέπετε, εἶπε ἡ κ. Σεργίλ, εἶνε καλλίτερο αὐτὸ ἀπὸ τὸ νὰ εἴστε ἐρωτευμένοι μαζί μου.

— Δὲ θὰ κάνω τὴν προστυχιὰ νὰ πάω νὰ εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί σας, ἀπάντησεν αὐτός. Ἀλλὰ... πῶς νὰ τὸ πῶ; Δὲν σὰς φεβῶμαι πιά. Σήμερὰ τὸ πρωὶ ἐπέσθηκα τελειωτικὰ πιά ὅτι δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι γιὰ σὰς τίποτε πλὴν πολὺ ἀπὸ ἓνα φίλος. Δὲν εἶμαι πλὴν φίλος, δὲν ἔχω τίτλο, δὲν εἶμαι ὄρατος. Τὸ πρωϊνὸ ξέπνημα μοὺ χάρισε μιὰ πρῶτης τάξεως πνευματικὴ διαίτητα. Σκέφθηκα καὶ ἀποφάσισα. Θὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ γὰρ σὰν τοὺς ἄλλους ἀφροὺ δὲν σὰς συγκινεῖ ἡ ἀφοσίωσις

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΒΒΑ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους φιλαρέσκους ἀπ' ὅσους ἀναφέρῃ ἡ ἱστορία, ἦτο καὶ ὁ ἄββας ντ' Ἀντάγκ. Γιὰ νὰ διατηρῇ τὴν ἀγνότητα τοῦ προσώπου του, ἡ ὅποια τοῦ προσέδιδε ἐξαιρετικὴ εὐγένεια, ὑπεβάλλετο καθημερινῶς σὲ ὀδυνηρότατες ἀφραιμάξεις!

Ἐπίσης γιὰ νὰ ἔχῃ πάντοτε λευκὰ καὶ ὠραία χεῖρες ὅταν κοιμῶταν τὰ κρεμάσματα τὸν ὀροφῇ, ὥστε νὰ στέκονταν ὀρθία καὶ νὰ κατεβαίνῃ τὸ αἷμα κάτω!..

Ἡ φιλαρέσκεία του ὅμως δὲν σταματοῦσε ἔως ἐδῶ μόνον. Μολοντοῦ, σὰν ἄββας ποῦ ἦτο, φοροῦσε ἀναγκαστικῶς ῥάσα, κατωόθιαν ἐν τοῦτοις νὰ ντύνεται κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε ὅταν ἐμφανίζονταν σὲν περίπατο, τραβοῦσαν τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν ἱερέων του.

Ἡ ὀργάνωσις ζωῇ τὴν ὅποιαν περνοῦσε, προστιθεμένη στὴν συνολικὴν ἐργασίαν τ.ν. ἐπικράτεσαν τὴν ἐξορία του ἀπὸ τὸ Παρὶσι στὴν πόλιν Κανέν.

Καπὸς ὁ ἀνάστατος δικαστικὸς καὶ τέας ὑπουργὸς ντὲ Σουζύ, καλὸς γνώριμος τὸν περνοῦντας ἀπὸ τὴν Κανέν, ἐσκέφθη ὅτι σὲν τὸν θὰ ἦτο νὰ πᾶν τὸν ἐπισκοπεῖ. Κατὰ τὸ μεσημέρι λοιπὸν, ἐπεσθῆκε σὲν σπῆτι, ὅπου, καθὼς τοῦ εἶχαν παὶ κατοικοῦσεν ὁ ἄββας, ὁ κ. ντὲ Σουζύ εἰσῆλθε μέσα σὲ μιὰ κρεβατοκάμαρα, καθὼς καὶ ἐπιβλημένη εὐπροσέστατα, σὲ μέρων τῆς ὁποίας βρισκόταν ἓνα κρεβάτι.

Ἐπάνω σὲν κρεβάτι ἦταν ἐκλωμένο ἓνα κρεῖσσον, ἀπὸ τὸ ὅποιο δὲν ἐφαίνετο παρὰ ἡ γυναικεία νυχτικὴ σκούφια ποὺ φοροῦσε σὲν κεφάλι! Ἐπίσης φοροῦσε ἓνα «κιμονό» γερὰ πλούσιον καὶ πολυτελεῖς κορδέλλας, καὶ ἓνα σωρὸ κοσμημάτων καὶ στολίδια!..

Τὸ πρόσωπο αὐτοῦ ἔτσι πλαγιασμένο καθὼς ἦταν, ἡσχολεῖτο σὲν νὰ κεντῇ.

Ὁ ντὲ Σουζύ, μόλις ἀντίκρισε τὸ θέαμα αὐτό, ὑπέθεσε ὅτι κατὰ λάθος εἶχε μπεῖ σὲν δωμάτιο καμιάς γυναικῆς ἐλαφρῶν ἡθῶν. Καὶ ἀφ' οὗτος συνόρη, ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὅταν ἄκουσε τὸ πρόσωπο αὐτοῦ νὰ τὸν φωνάζῃ μὲ τὸν ὀνομα του. Ἐπληρώσε καὶ τὸν ἦλκε κατάπληκτος, ἀνεγνώρισε τὸν ἄββαν ντ' Ἀντάγκ, καὶ ὁποῖος ἦταν σκαμμένος σὰ γέλοιο.

Ὁ φιλάρεσκος ἄββας, πρᾶγμα, ὅταν ἔμενε σπῆτι τοῦ ἡρέσκετο νὰ ντύνεται γυναικεία καὶ ν' ἀσχολεῖται σὲ δουλειὰς ἐντελὲς γυναικῆς!..

— Φάνει, φάνει, Γεράρδο...

Δὲν εἶμαι παρὰ ἓνα καλλιτέχνης, ὁ ὅποιος καίγεται σὲν τῶς σας ἀνάελα, ἀπελπισμένος... Γιὰ τὴν λοιπὸν νὰ παρατείνω τὴν ἐπιστολή μου:

— Μιρῶ! Βλέπω ὅτι γιγνῶνται λογικὸς.

— Ἰσως... δὲν ἔξερε... Τὸ μόνο ποῦ ἔξερε εἶνε ὅτι σὲν τῆς δὲ θὰ μὲ βλέπετε νὰ εἶμαι προσκολλημένος κοντὰ σας σὰν ἱσκιος σας, μελαγχολικὸς καὶ ἀπελπισμένος. Ἐχὼ τὸ θῆρος νὰ σὰς κυττῇ κατὰματα. Σὰς βλέπω πρῶτῃ φορὰ. Εἶστε ὁμορφότερη ἀπ' ὅτι φανταζόμην. Χθές, σὰς ἐθαύμαζα, δὲν σὰς ἔβλεπα. Τώρα σὰς βλέπω, τώρα θὰ μπορῶ νὰ σὰς βλέπω, καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε μιὰ μοναδικὴ ἀπόλαυση γιὰ μένα. Δὲ θὰ εἶμαι πιά γελοῖος, ἀνόητος, καμικὸς σὰν βρεμνὴ κοττα...

— Μὰ σὺ ποῖτε λοιπὸν!

— Θὰ γίνω σὰν τὸν Ἀνρί, σὰν τὸν Ζάκ, σὰν τὸν Λουσιέν. Θὰ σὰς κάνω νὰ γελᾷτε, θὰ σὰς διασκεδάσω καὶ θὰ διασκεδάσω καὶ γὰρ.

Γεράρδο! Φῶναξε μὲ τὴν δύνωμῃ ὥστε ἐκείνος σταμάτησε ἐπιτελοῦν.

— Συγχώρητέ με Γεράρδο! τοῦ ἔκανε σεβαστὰ.

Καὶ εὐθὺς ἔξασκε σὲ λυγμούς καὶ καθὼς ἐκείνος πλησίασε, ἐγκαταλείφθηκε γλῆνα στὴν ἀγκαλιά του, ψιθυρίζοντας μὲ μιὰ τινὴ λυγισμένη:

— Συγχώρητέ με Γεράρδο, συγχώρητέ με ἂν σ' ἔκανα τόσο νὰ ἐπιδροῖς... Νοιώθω ὅτι σ' ἀγαπᾷ. Ὁ Γεράρδο!.. Σ' ἀγαπᾷ... Σ' ἀγαπᾷ...

Ἐτορρε δολοκλήρη.

Ὁ ντὲς ἔκυψε καὶ φίλησε τὸ νεοισμένο ἂν' τὰ δάκρυα πρὸ-σώπῃς!..

Γκαστόν Σερώ

ΠΕΡΣΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

Ἀπὸ τὸ «Γκιουλιστάν» τοῦ Σααδὴ

Τὸ παραμῦθι τὸ λαλεῖ: πῶς μιὰ φορὰ ἓνας γέρος μιὰ ὁμορφονιά παντρεύθηκε στῆς Δαμασκού ἓνα μέρος τριαντάφυλλα τῆς σκόρπισεν ἀπ' τὸ ταβάνι ὡς χάμονο σ' τὴν κἀμαρά τοῦ γάμου καὶ πλάι της, σὲν πόθου του τὰ πλούσια τὰ παλάτια, κολλοῦσε πάνω της τοῦ νοῦ καὶ τοῦ κορμοῦ τὰ μέτια.

Νύχτες βαθιὰς δὲν ἄφησε τὸ μάτι του νὰ κλείσῃ καὶ μὲ κουβέντες γλαστῆς καὶ μὲ κουφομιλήματα ἀγάλια-ἀγάλια ἐλόγιαζε μ' αὐτὰ νὰ τὴν κερδίσῃ καὶ ἀγάπες ἤλπιζε ἔσπετες καὶ τρέλλες καὶ φιλήματα.

Κ' ἔτσι τῆς λέει μιὰ νυχτιά: ὥσαν ἐσένανε ἄλλη τέτοιο δὲν ἔχει οὐκίκα καὶ τύχη παιὶ μεγάλῃ γιὰτὶ σὲ γέροντα ἔπεισε πολὺέροιο τὸ χέρι, ποὺ εἶνε τὸν κόσμο, τὸ ἔσπῳ σὲν καὶ τὸ κρὺ τὸ νοιώθει, τί εἶναι καλὸ καὶ τί κακὸ καὶ τί εἶναι πίστι ἔξερει καὶ τῆς ἀγάπης ἔμαθε τὸ γῆμα νὰ τὸ κλώθῃ. Εἶναι γλῆκος, καλόγνωμος, γιομάτος καλοσύνη, καὶ εἶναι σοφὰ τὰ λόγια του ποὺ σὲν τὸ μέλι χύνει.

Ὅσο μπορῶ θεὰ δαθῶ μαζί σου καὶ σαράκια νὰ μὲ ποτίσης, καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ σοὺ κρῶσω κἀμία! Κι' ἂν εἶναι πάλι ἔλαχρει τὸ γίωμα σου—ἀχ! πείσου, τὴ σφάζω τὴ γλῆνα καὶ ζωὴ ποὺ κρῶσω καὶ ταῖσου.

Σιλόβα φτωχιά δὲν ἔπεισε σὲ κοῦφο παλληκάρη, μὲ δίχως κρῖσι καὶ ἀπιστο καὶ ψυτὴ καὶ ἐλπίδα, ποὺ νάχῃ πόθο ἀλλοιότικον κάθε στιγμὴ καὶ ἀκόμη μιὰ γνώμη δὲν ἐγέννησε γεννὰ καὶνούργια γνώμη, κάθε βροδὰ σ' ἄλλῃ φωνῇ ποὺ γέροντι τὸ κεφάλι, καὶ κάθε μέρα ποὺ περνᾷ τοῦ φέρνει ἀγάπη ἄλλη.

Οἱ νηοὶ λογιζόμηναι ὁμορφῇ καὶ ἀφροῦσι καὶ ἀγγελοῦδιο: ὅμως δὲν εἶναι ἀληθινὸι καὶ τίμιοι στὴν καρδιά, Μὴ δίνεις πίστι σ' ἀνδρονίου τὸ ψεύτικον τραγοῦδι: Ἀν' ὥρας σ' ὦρα τὰ σκορπῇ σ' ἀλλοιότικη ροδιά.

Μονάχα οἱ γέροι ζοῦν σερνὰ μὲς σ' τὴν ἀλήθεια πρῶτοι τοὺς λείπει ἡ τρέλλα, αὐτὸ τὸ φῶς ὅπου σκορπῇ ἡ νῆρη. Γύρνε πάντα, πῆγαινε μὲ τὸν καλότερό σου τὴν συντροφιά τοῦ λόγιας ἀτίμητη χάρησῃ γιὰτὶ θὰ χάσῃς δίκαια καὶμένην τὸν καιρὸ σου ἂν εἶναι καὶ εἰς' ἐοῦ!

Καὶ λέει ὁ γέρος μὲ καμὴ ἀκόμη: «Τόσα, τόσα τῆς εἶπα λόγια σὰν αὐτὰ μὲ τὴ γλῆνα μου γλῶσσα, ποὺ ἀνέμωλος θαροῦσα, πῶς ἔπεισε σὰ δῖχτα μου καὶ σκλόβα τὴν κρατοῦσα.

Ἐάφον μὲ ἀπ' τὴ ἀπονη καρδιά της μιὰ φορὰ ἔχοντι μαῦρο στενωγὸ καὶ λέει λυπητέρα: «Μοῦ πες πολλά! μὰ ὅλα σου τὰ λόγια τὰ χαμένα

μέσ' σ' τοῦ μυαλοῦ μου τὴ σποστὴ τὴν ἱσία ζυγαριά δὲν ἔχουν βάρος πειότερο οὔτε δραμιῶ γιὰ μένα. «Κόρη μου, κάλλιο νὰ μνηστῇ σὰ στήθῃ σου τοῖσσι, παρὰ μὲ γέρο σὲν πλεῖρο νὰ ζήσης ἐκονοκλήρη».

Γυναικα ποὺ θαρρεῖ ἡ φτωχία μπροστὰ της παραμμένο τοῦ ἀνδρα της καὶ ἀχρηστὸ κορμί, σὰν νηοτεμένα χεῖλια, εἶναι σὰν νάχῃ συντροφία μπροστὰ της πεθαιμένο, ποὺ νὰ χωράσῃ δὲν μπορεῖ τὸ πόθου της τὴ ζήλεια. Γυναικα ποὺ σηκώνεται ἀπ' τὴν ἀνδρα της τὸ πλάι

μὲ πῖρα καὶ μαράζι, τὸ σπῆτικὸ της: θὰ τὸ δῇ καὶ νὰ τὸ σπαράξῃ καὶ ἡ γλῆνα θὰ τὸ φᾶ.

Τέτοια ζωὴ, κοντολογίς, ζωὴ δὲν εἶναι σβύνει καὶ μόν' ἡ χάρις σ' αὐτὴ θανάτου γλῆνα δίνει! γιὰτὸ σὲν πέρας ὁ καιρὸς ποὺ πρέπει ἡ κάθε χῆρα νὰ περιμένῃ γιὰ νὰ βρῇ καὶνούργια πάλι μοῖρα, αὐτὴ μ' ἓνα πεντάμορφο παντρεῖται παλληκάρη φτωχὸ, σκλήρο κακόγνωμο—μὰ μὲ κουμένη χέρι.

Κι' ἦταν πολλὰ τὰ βασάν' καὶ τὴν τυραννία καὶ οἱ νόμοι μὰ ἐκείνη δὲν τὰ λόγιαζε καὶ ἔλεγε πάντα μόνῃ: «Εὐλογημένος ὁ θεός! Ἐγώ σου ἀπ' τὸ βασ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΙΑ

Ε. Μ.

Φυσιογνωμία λεπτοτάτη πού την χαρακτηρίζει σπινθηρίζουσα έκφρασις, πού προσδίδει την εφύλην της. Χαριτολόγος άσυναγώγιστη, διότι έχει άβυστον χιούμορ. Μία από τις πλέον χαριτωμένες σιλουέτες. Αι τουαλέτται της δείγματα έκλεκτου Παριστιανισμού άπορροήναι τις πολύνκομες κοσμικές δεξιώσεις. Τό σπιν της θαύμα άριστοτεχνικού γούστου, δέχεται συχνά ολιγάριθμον φιλικόν κύκλον. Τά παρατηθέμενα έν αυτή κατά δεκαπενθημερίαν γούματα είνε θαυμαστά γιά την έκλεκτικότητά των.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αι δεξιώσεις ύπερποτα πολυπληθείς, τ' άπογούματα συγχρόνως οι φιλανθρωπικοί χοροί τά βράδια σέ άνεξάντηλη σειρά. Έπομένως τά καρνέ των κοσμικών κυριών βρίζουν από προσκλήσεις.

Τήν παρελθούσαν Δευτέρα μία άπό τις ώραιότερες δεξιώσεις της έποχής παρά τή προσεχινή της Γαλλίας και τή κ. Κλειάν-Συμόν.

Αίθουσαι μεγαλοπρεπείς, διακόσμεις καλλιτεχνική. Η κ. Κλειάν Συμόν έφερον κόκκινη ιδιότυπον τουαλέττα και έδέχετο τούς κεκλημένους της με πολλήν συμπαθητικότητα.

Στήν τραπέζια προσέφερετο τέϊον τό όποϊον έποικίλετο με άφθονίαν και ποικιλίαν άνεξάντηλη γλυκών και άλμυρών λεπτοτάτων ειδών.

Παρέστη σέσημον τό διπλωματικόν σόμα, αι κυρίες φέρουσαι άπλούστατα κοστούμια περιπάτου, και άλλες συγχροτούσαν τά μαντά τους παρ' όλην την θαλπωρήν άμφοσφαιραν.

Γενική όρθοστασία—σπάνιον φαινόμενον θεωρείται πλέον σέ όλες τις πολυπληθείς δεξιώσεις, τό να κάθονται άναπαντί και να συνομιλούν—και την άνωτέρω έκλεκτήν δεξιωσιν, ιδίως στήν τραπέζια όλος ό κόσμος όρθός και ράουτε ζσηρότατος.

Μεταξύ των κεκλημένων κ. και κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. και κ. Γ. Καφαντάρη κομπωτάτη με σύνολον μπορνιό, κ. και κ. Μαζαράκη, κ. και κ. Θ. Νικολούδη, κ. Αργυροπούλου, κ. Ρομάνου, κ. και κ. Ζέγγελη, κ. και κ. Ν. Μακκά, κ. και κ. Β. Λορέστη, κ. και κ. Πολίτου, κ. και κ. Βούλτσου, Δες Αραβαντινού, κ. και Δες Φραντζή, κ. Σερπιέρη με ταγιέρ βελουδένιο γκρενά, κ. Αβέρωφ, κ. Καποδίστρια, κ. Τέρνερ—λεπτοτάτη και πολύ συμπαθητική φυσιογνωμία, — κ. και κ. Δες Λεπενί πολύ χειρωμένη, κ. Βλαστού—έν Μασσαλίας—μαντά γκρενά με λούτρο μαύρο, κ. και κ. Αραβαντινού γκρι-όρζάν σύνολον, κ. και κ. Διβιεράτου, κ. και κ. Μιχαλοπούλου, κ. Ατολέα, κ. Ελ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Βλαχοπούλου, κ. και κ. Πολυχρονιάδη, κ. και κ. Αλεξανδρή, κ. και κ. Πεκέν, Κα Ίμμελεν με μαύρη ζωρζέτ έμπριμέ και καστόριον τόν ιδιότυπη, κ. και κ. Ντεμπλάι ώραιότατον σύνολον μπλε-ρονά, κ. ά.

Τήν παρελθούσαν Τετάρτη δεξιώσεις σουκέ παρά τή κ. και τή κ. Αλ. Διομήδους προς την κ. Πιερά.

Τήν παρελθούσαν Πέμπτη δεξιώσεις παρά τή κ. Νεγρεπόντη προς τμήν της κ. Πιερά.

Μουσική έσπερίς, προχθές: Κυριακήν παρά τή κ. και τή κ. Δ. Λεκατσά.

Η κ. Λεκατσά φέρουσα μαύρην νταντελένια τουαλέττα έδέχετο τούς κεκλημένους βοηθουμένη παρά της Δος Κυβέλης Λεκατσά, ήτις έφερε θαυμασίαν τουλίην εός τουαλέττα.

Έθανυμάθη πολύ τό πιάνο της Δος Λεκατσά ήτις έπαιξε μίαν «Nocturne» του Σοπέν, και την «Dans Espagnole» του Grop-pod. Έπίσης έκαιρετικήν έντύπωσιν έκαμε ή ιδιώδα της Μανόν πού έτραγουδούσε ή Δις Μελισσινού μετά του κ. Γαβριηλίδη. Μετά την μουσικήν έπηκολούθησε χορός υπό τούς ήγους θαυμασίας τζάζ-μπάντ και σουκέ έκλεκτών.

Προσευδήθησαν πρόεδρος Ρουμανίας κ. Ρακάνο, κ. και κ. Μιχαλακοπούλου με μαύρην βελουδένην τουαλέττα, κ. και κ. Καφαντάρη με ζωρζέτ όράνζ, κ. Παπαναστασίου, κ. και κ. Λορέστη με βιολέ, κ. Κάραλη με τουλίαν μαύρη τουαλέττα, κ. και κ. Μακκά με νταντέλα άσημένια, κ. και κ. Δροσοπούλου με μαύρα, κ. και κ. Χατζή.

Δημητρίου, με ρόζ τουαλέττα ταφτά στυλ, κ. Καρυδάς Γεν. Δοννής έν Δονδίνφ της Ιονικής τραπέζης, κ. και κ. Δες Εκαλά με ρόζ, κ. και κ. Κυρ. Βενιζέλου με ρόζ σιμ τουαλέττα, κ. και κ. Τριανταφύλλου με λαμέ χρυσό, κ. και κ. Μεν. Μεταξά με μαύρη σιμ τουαλέττα από ζωρζέτ, κ. και κ. Τριανταφύλλου με μαύρη σιμ τουαλέττα, Δις Αλίκη Θεοδορίδου ώραιότατη με μαυροκονάζ ταφτά, κ. και κ. Καρόλου με μαύρα, κ. και κ. Β. Μαύρου με κίτρινα, κ. και κ. Φιλαρέτου με μαύρα, κ. και κ. Θεοχρή πολύν ευμορφη με ρόζ, κ. και κ. Δαμαλά, κ. ά.

Και αι Δεσποινίδες Ίντα Τσικαλιώτη με αϊθερία τουαλέττα λεπτοτάτη καντημένη με πέτρες σέ όλα τά χρώματα της Ιούδας Νόρα Στίζβανς φόρεμα έκαιρετικό πού φανερώνει καλλιτεχνική άπνευσι, από τουλί ρόζ—τέ πού κατέληγε σέ όράνζ, και φούγο άί λαμέ στούς ίδιους τόνους, Έλλη Χαλκιοπούλου θανυσία πολυέττα—με λευκό περλέ, Π. Βενγίτη πολύ ευλορη με ρόζ, Πηλα Άναστασιάδη έμψυχον άνάγλυφον με μαύρο βελούδο, Εκατοκάλου κομπωτικόν με βιό-ρόζ, Ραζέλου, Α. Φωκά πολύ πικαντή με λευκό, Νία Ίσταια με μπλε λαβάν τουαλέττα, Κ. Μαιστονού άρζάν λαμέ.

Και οι κ. Α. Ανδρεάδης, Ψαρούδης, Μπαρμπαντιάν, Ι. Τσαρής, Λογυθετόπουλος, Αγάλαςτος, Πολυγύνης, Αβέρωφ, Βοτταίνης, Γκούμας, Κασσαβέτης, Πρωτοπαπάς.

Στό χορευτικόν συνάγωνισμόν χάριτος και εύληνίας έπαιζον Δις Κυβέλη Λεκατσά, Αλίκη Θεοδορίδη και Πέλα Άναστασιάδη.

Τέϊον μπριζέ προχθές Σάββατον άπόγευμα παρά τή κ. και τή κ. Γρηγ. Παλαιολόγου. Έσπερικόν οικίας ιδεώδες, παιδικά όθνηνικά έπιπλά.

Παρουρέθησαν: Στρατηγός Παρ. Σούτσος, ναύαρχος Γέροντας, συνναγματάρχης και κ. Πεκέν, κ. Φιλήμονος—Ιταλός—πολύ έπιστηνική ευμορφία, κ. και κ. Γ. Μακκά, κ. και κ. Βελανίτη, κ. και κ. Δαμασκηνού, κ. Χαριτολάου, κ. και κ. Περάκη, κ. και κ. Βασιλείδη με σύνολον μπέζ, κ. Μελέγιοβιτς, κ. και κ. Μπουμπινί, κ. και κ. Δις Κολινάτη, κ. και κ. Δουλλά, κ. Δεσποίνης, κ. Αρμυλ.

Προχθές μασιτίχα παρά τή κ. και τή κ. Τεχμυτζή.

Αι Δεσποινίδες Ταχυμτζή έκχωριστές σιλονέντες με μαύρη δαντέλλα.

Κεκλημένοι ήσαν κ. και κ. Α. Φωτιάδης, κ. και κ. Μιχάλη, κ. και κ. Π. Χέλημ, κ. και κ. Γ. Κυριακού, Δις Σαχοράφου, Δς Παπαδοπούλου, κ. και κ. Αλ. Μελέβροβιτς, Δς Προτοπαπάδης, Δες Μυσταράκη, Δις Λάμπρου, Δις Σταύρου, κ. και κ. Παπαφίλειου, κ. και κ. Κυριέρη—χαριτωμένη σιλουέττα—κ. και κ. Βασιλείδη, κ. και κ. Φιλικού, Δις Καϊνάρου, κ. και κ. Στ. Παντελίου, Δις Λέϊστα, κ. Σταυρίδη.

Τήν Παρασκευή ή χορευτική έσπερίς του Συνδέσμου «Προστασίας βρεφών και παιδών». Η όργανοτική έπιτροπή άπέστειλε από τας Κας Γ. Καφαντάρη, Θ. Ζαίτη, Ι. Πολίτου, Γ. Μαλέ, Θ. Τζιροπούλου, Α. Καρόλου, Α. Κύρου, Α. Παπαδή, Α. Αλμυρά, Ι. Γεωργαντά, Β. Σοφριανού, αι Δες Α. Καλλέργη, Μυσταράκη, Ζίνη, Μ. Μηναστου, Μ. Κωστή, Α. Ψαλτάφ, Λαγκαδά, Καίλη, κ. Γεωργαντά, Γ. Βαφ. αδάης, Αλενράς, Κ. Μενάντης Β. Κολοκοτρώνης.

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΓΙΟΥ

ΑΙΓΙΟΝ 31 Ιανουαρίου.— Προχθές Σάββατον έδόθη έν τή θέατρον «Ανάκλασις» χορευτική έσπερίς υπό των ένταυθα έπισκων, τραπεζιτικών και Άνωνύμων Έταιρειών ύπαλλήλων, έντ' κτος έπιτυχής.

Τό θέαμα ήτο άπολυσσινόν. Τό θέατρον φωταγωγημένο με μυριόχρωμα φώτα και στολισμένο με πολύ γούστο άποτέλεσε ένα θαυμάσιον σύνολον τό όποϊον συνεπλήρωσαν τά έμψυχα έπί με κατά σιλονέντες έκωτικές.

Τουαλέττες φανταχτερές, σέ έντονα και ώραια χρώματα έστρωφίζοντο σάν πραγματικές πεταλούδες σκορπίζουσαι την γράν και την εύθυμία εις όλόκληρον την αίθουσαν μέχρι της ές προώτης.

Είς την έπιτυχία συντέλεσε και ή μετακλήθεϊσα περίφημη των Πατρών τζάζ μπάντ του Βερνίξ.

Η διοργανοτική Έπιτροπή έκ την κ. Γ. Μιχαλοπούλου γυμνασιάρχου, Δις. Παπαμικηλ έιευθυντού Έθνικής Τραπέζης, Άνδρ. Ρετινιάνου έιευθυντού Γενικών Αποθηκών, Χαρ. Χαρ. μή έιευθυντού έμπορικης τραπέζης, Άθαν. Κωνσταν έιευθυντών Τ.Τ.Τ. Α. Κώνστα έιευθυντού, Β.Σ.Ο. και Δ. Μουσογιά Τελώνου έδέχθητά τα συγχρηματούχ έκ μέρους όλων των παρευθέντων.

Μεταξύ των ώραιων φίλων διακορίναντες τας κ. Χ. Χαρ. μή, Α. Ρετινιάνου, Α. Παπαμικηλ, Α. Καραπιστή, Α. Μ. Μουσου, Β. Σακκαροπούλου, Δ. Λεων. Σωτηροπούλου, Μανωλάκη και τας Δεσποινίδας Αλίκη Τσιλκλή, Ζωγράφου, Μον. Σαγιά, Αλφειά, Σακιά, Παπαμικηλίου, Βασιλείδου, Κωνσταντοπούλου, Λογιντζή, Έλαιοπούλου κ. ά. Άντακωχίτης.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΤΟΥ HENRI PICARD

Ο Άντρεας γνόθηκε βιαστικά και φώναξε ένα ταξί. Είχε λάβει έκείνη τη στιγμή ένα γράμμα, από τό όποιο πληροφορήθηκε ότι ό κ. Σαμπρέν, ό θείος του, άσθενούσε σοβαρά κι' έξητούσος να τον ιδή πούν πεθάνη.

Ο κ. Σαμπρέν ήταν ένας ιδιότροπος γέρος και περνούσος τη ζωή του μακριά από τον κόσμο. Δέ δεχόταν ποτέ έπισκέψεις κι' είχε κοντά του μονάχα μια γριά όηρέτρια γιά να τον περιποιείται. Γιά τούς συγγενείς του ήσαν πολύ πλούσιος και λιγώκι τραλός, γιατί μόνη του ευχάριστη στήν άτέλειωτη μοναξιά του είχε τά έσπυλλήρια παιδιά και σπάνια βιβλία, σκυμμένους ώρες όλόκληρης άπάντος τους.

Έκτός των άσυχολών του ως βιβλιοφίλου τού άρεσε να γράφει και μυθιστορήματα, από τά όποια είχε γίνει άκατά γνωστός και είχε άποκομίσει μισήν τε έπιτυχία άλλως, όταν τά είχε πρωτογράψει.

Μόλις έφθασε ό Άντρεας στή βίλλα του θείου του χτύπησε δειλά τό κουδούν. Στήν άρχή άκούσος να κλειθή μια πόρτα κι' ύστερα θήματα να πλησιάζουν. Ήταν ή έξαδέλφη του ή Λεόνη πού ήρπταν ν' άνοίξη. Με την πρώτη του ματιά κατάλαβε άμέσως ότι τό μαρσιό χτύπημα δέν είχε δοθή άκόμη.

Πατώντας στή μύτη των ποδιών του προχώρησε ως την τραπέζια, όπου βόησε κι' άλλους έφτα συγγενείς του πού περιμέναν να τους καλέσθ ό έτοιμοθάνατος.

Πρώτη και καλύτερη ήταν ή θεία Γεωσφαιρα πού προσπαθούσε να διακόψη. Ύστερα ό μάργουπα-Καίσαρ ό όποιός δέ μπορούσε να κινή τη σκεπή της στήν ιδέα της άναγνώσεως της διαθήκης και λοζούττασε κάποτε-κάποτε την άδερφή του ή Λεονομένην εις βρονάες πού είχαν αλλάξει μαζί της κατά τον θάνατο τού πατέρα τους. Κατόπι οι τρεις έξαδέλφες Ουίλλη, άσποννοι πάχα από τον πόνο τους και με άσπυλτα σφυράκωντας τά κλάματα. Και τελευταία ή θεία Εθελία πού μάλλον με σιγανή φωνή τό γυϊό της: ό όποιος με τό βλέμμα του έκανε άλογαρχή των έπιπλων τού σπιτιού. Ο Άντρεας καθίσε συλλογιμένος σέ μια άσκη και περίεργη.

Μήπως έξέρετε αν έχει διαθήκη; ρώτησε ό μάργουπα Καίσαρ, μή μπορώντας να κρύψη περισσότερο την άνυπομονή του.

Δέν έξέρουμε άκόμη πώς τά έχει κανονίσει, μουρούσε με προσποιητή δόλιχη ή θεία Γεωσφαιρα. Έίχουμε τ' όσες έκπληξεις.

Τά βόλεψτε άσπείτο να άφήση όλα σ' έναν κι' οι άλλοι να γούμους μ' άδειανά χέρια; είπε χαμογελώντας ής από τούς Ουίλλη.

Κι' ή στήση δά προχωρούσε ζωρότερη στόν ίδιον κίον, αν δέν έμεινε ή όηρέτρια να τούς ειδοποιήσ ό πώς έίητοσος ό κύριος.

Τότε άρχισαν να τρέχουν όλοι μαζί σπρώχνοντας ό ένας τον άλλον γιά να πιάσων καλή θέση γύρω άπ' τό κρεβάτι πού έτοιμοθάνατου.

Από τού είχαν κάμποσα λόγια και έδειξαν τά φιλόπονα αίσθηματά τους μ' αυτόν τον τρόπο, σάθηναν ό ένας κοντά στον άλλον και μ' ενερική σιωπή άπλώθηκε σάν μικρό δομάρι. Όλοι κυττάζονταν άναμεσα τούς τους χαίρις μ' άλλων λόγο. Άντικρύσαν γενικά άνησυχία τά συμβολαιογράφου, έναν κοντό μ' άδύνατο άνδρωτάκι με μεγάλη γενναία και χρυσά γαλιά.

Ο κ. Σαμπρέν κατόρθωσε ν' άνασηκωθή βοηθούμενος από τη θεία Εθελία και τη γριά όηρέτρια κι' άρχισε να τούς λέη χιμωδίσματα:

—Σας έφώναξα εδώ, άγαπημένα μου παιδιά γιατί δέν αισθάμαι τον θάνατό μου καλά. Γι' αυτό θέλησα πριν σάς άφήσω γιά πάντα, να μην έχετε κανένα παράπονο μαζί μου και να μη λένε πός σας έβγαλα σίς τελευταίες μου σιγμές.

Αιόσες φωνές διακαρτυρίας, έκρηκσεις άποσιώσεως και εύχες μακροχρόνιης άνοστηκαν από όλες τις μεριές. Ο θείος όμως έπέβαλε σιωπή με μια έπιβλητική χειρονομία κι' έξακολούθησε:

—Με θεωρείτε πλούσιον ένά ή άλήθεια είναι πός δέν έχω ούτε γραμμάτια ούτε όμολογίες, αλλά μόνο έλάχιστα χρώματα, όσα έμπεδω μόφ φράνουν γιά να ψευτοπαράσω τό λίγον καιρό πού μοι μένει. Άλλο άπ' αυτό τό σπείτι δέν έχω. Τό άφηνω, μαζί με όσα έ-λάω, σάς άφίζοντας στήν πιστή μου ή άσσοσιωμένη Κατερίνα, ως άμοι-βή γιά τις κάλσεις: και ειλικρινείς ύπηρεσίες πού μου προσέφερες σιμ γυρατάκι μου. Έξαιρώ από τό μερίδι της τή βιβλιοθήκη μου, τή όποια τά βιβλία φά μοιρασε σιν άναμεταξύ σας. Καθένας ά-πό σας δέ όρίστε από τον πεϊό ήλικιωμένο, θά διαλέξη ό ποιος θέλει: ό ποιος δέ πούν κύριο Φουά τό συμβολαιογράφου μου, ό ποιος δέ κατήχη σημεϊωση, τά βιβλία πού θά θέλα ν' άποκτήσει. Μετά την έκλογή σας ή άδεια ή βιβλιοθήκη θά μείνη στήν πιστή μου ό όηρέτρια. Άλλωστε τά βιβλία πού θά όρίστε θά έχετε τό δικαίωμα να τά πάρετε μό-νο ύστερα από τό θάνατό μου.

Η θεία Εθελία, πού ήταν ή πεϊό ήλικιωμένη, δύσκολο συγκατανεύσε τή λύσσα της προχωρούσε με μοχθηρό

πρόσωπο και σουσρωμένα χείλη και πήρε στήν τύχη μια σειρά παλιών βιβλίων, τά όποια της έφύ-νηκαν πολύτιμα και σπάνια γιάτί τά καλήματα τους ήσαν μισοπραγμαμένα από τον καιρό κι' οι σελίδες κίτρινοσμένες. Ο μάργουπα Καίσαρ, πού είχε καινούργι-ους ιδέες διάλεξε μερικά φιλοσοφικά έργα. Οι τρεις Ουίλλη κράτησαν διάφορα ποιήματα, μυθι-στορήματα και διηγήματα των όποιων οι συγγρα-φείς τούς ήσαν έντελώς άγνωστοι και γιά πρώτη φορά έβλεπαν τ' όνομά τους.

Ο Άντρεας, ό παιδ γοαρματισμένος αλλά κι' ό πρωτελευταίος από τούς συγγενείς έκχώρισεν έκεί-να πού είχαν άφήσει ή άμείθεα των συγκληρονομών.

Ταλευ τοίς έμεις ή Λεόνη ή πεϊό μικρότερη στήν ήλικία, ή ό-ποια έκλήγη ή τύχη σέ μια γωνία γιάτί ή άδικη αυτή διανομή της είχε προέξηνσει μια μεγάλη στενοχώρια.

Όλα τ' άκριβά βιβλία τού θείου της είχαν σκορπιστή κάτω άπ' τά μάτια της, γιά να πέσουν πούς: ξέρε σέ τί χέρια!.. Αυτό ήταν τρομαρό, άπίστεο, φρικτό γιά τη μικρή άνεψιά.

—Η σειρά σας τώρα, δακρυϊνός! της είπε ήσυχά ό συμβολαιο-γράφος.

Η έκλογή τώρα δέν ήταν και τόσο δύσκολη, γιατί μονάχα δύο σειρές είχαν άπομείνει έκεί πάνω. Μηχανικά άρχισε να διαβάζη τούς τίτλους: και τά όνόματα των συγγραφέων, όταν έξαφνα άνε-πτήρησε βλέ οντας τη λέξη Σαμπρέν! Ήταν τό όνομα τού θείου της! Τά βιβλία τού θείου της! Έκείνα πού είχε γράψει ό ίδιος!

Έτσι λοιπόν άπαράσπε να κρατήση τά βιβλία τού θείου της, γιάτί μόνη αυτή ήξερε να διαβάξη τά έργα τού γέρου.

Ύστερα από όχτώ μέρες ή Λεόνη είχε δικιά της παιδ τά περιούθητα βιβλία πού είχε διαλέξει. Τήν έδία βρα-δεία άρχισε την άνάγνωσή του. Έξαφνα, περίεργη καθώς ήταν, θέλησε να μάθη τό τέλος της ήρώιδος: κι' από τη μέση τού μυθιστορήματος πήδησε στο τέλος. Πόση διασε, ήταν ή έκκληξη της, όταν μεταξύ της τελευταίας και της πρωτελευταίας σελίδος τού βιβλίου, βόησε ένα τραπεζο-γραμμάτι των χιλίων φράνκων, μεταξύ της πρωτελευταίας και της προηγούμενης άλλου, στήν παρακάτω άλλο κι' άλλο κι' άλλο... Κάθε τ' ένας σίς τελευταίες σελίδες του έκαυσε δέκα χιλιάδες φράγκα σέ τραπεζογραμμάτια κι' όλοι μαζί έκάτο.

Ήτον ή κληρονομία τού θείου Σαμπρέν, τού πολέξε-ρου στήν μικρή άνεψιά του, στήν μόνη πού έκτιμώσε τό έργο του!

Henri Picard

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Τα αυτοκίνητα στας διάφορους χώρες

Κατά μίαν πόσφατο στατιστική (του 1927) ίδου πόσα αυτοκίνητα: Λεωφορεία χιμωλοφούρουν σίς κυριώτερες χώρες τού κόσμου: Ηνωμέναι Πολιτείες: 80.000, Γαλλία: 35.000, Αγγλία: 18.000, Γαλλία: 14.700. Καρίνι έρχονται ή Ολλανδία, ή Σουηδία με 2.500 αυτοκίνητα ή κίττα. Η Έλλάς έρχεται δεκάτη με 1.700 αυτοκίνητα. Η Ιαπωνία, τό Βέλγιο, ή Νορβηγία, ή Αίγυπτος και ή Δανία έρχονται μετά της Έλλάδας! Τελευταίες δέ έρχονται: ή Βαρεζουέλα με 37, και ή Κόστα-Ρίκα με 35 μόνον αυτοκίνητα - Λεωφορεία!

Ποίσεις και... 55λε 1...

Μετά τον θάνατο τού γνωστου γερμανου ποιητου Έμμα-νουήλ Γκέττεπε, οι κληρονόμοι του βοήκαν μεσ' στα χατιά του την εξής περίεργη έπιστολή:

«Ένδοξάτατε κ. Γκέττεπε, Σήμερα μέλις κατορθώσαμε τέλος να ποστηθώμε διάκληρο το ποιήμα σας, τό έπινομασμένον «Φρουγλιγούσιν». Πρό μίας έβδομά-δος, πέντε εκ των συμπαθών μου έιμοσώθησαν δίοι διν τό είχαν ά-κόμη μάθει, δύο δε έδόσαν παρά τού κ. καθήγητού. Δέν θά είχατε βίβαια υπ' όμν δλ' αυτά, όταν έγράψατε τό ποιήμα σας. Ο καθήγητής μας λέει ότι είπε ένα πολύ ώραιό ποιήμα. Τι φταί-μι όμω; έμείς γι' αυτό».

Γιά όλους αυτούς λόγους, τούς ίδιους, έρχομαι ες όνόματός των συμπαθών μου, να σας υποβάλλω μια παράκληση: Μην έαναγνώσετε ποιήματα! Γιατί έκτός των άλλων μας άναγκάζουν να καθάινουμε την βιογραφία των ποιητών με τις ήμεροημέριες της γεννήσεώς των και τού θανάτου των. Έσείς, άτυχώς δέν πεθα-νατε άκόμη. Και σάς εύχόμεθα να ήσστε πολύ, τουλάχιστον μέ-χρις ότου άποφινώσμε από τό σχολείο».

Με πολλή τιμή
Κάθλ. Νέιχταν, μαθητής της 2ας Τάξεως

ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Γνωρίζετε το Πάντζεβο; "Οχι βέβαια...". Ε, λοιπόν μάθετε ότι το Πάντζεβο δεν είναι τίποτε άλλο από ένα γραφικότατο Σερβικό χωριουδάκι, απέχον περί τα είκοσι πέντε χιλιόμετρα από το Βελιγράδι, με την άσπαστη συνοικία του όπως όλες ή σερβικές πολιτείες, όλασπε—γυί γιό το όποιον δεν θά ήξετε να γίνη ιδιαίτερος λόγος είν εν έμνευ ο αυτό ή Δένκα, ή βασίλισσα των Τσιγγάνων!

Όστε έχουν και οι Τσιγγάνοι βασίλεις; Θά ρωτήσετε... Βεβαίως... είν απαντοίμε. Καί να τί γράφει σκεπτικώς μιά γαλλική δημοσιογράφος, ή κ. Λοίτα Φοβίε, ή οποία είχε την περιέργεια πρό δλίγον καιρού, να ταξιδεύει εως το Πάντζεβο διά να επισκεφθή την «Κράντισσα Δένκα» — «Κράντισσα» τσιγγάνικα, σημαίνει «βασίλισσα» — την γυναίκα ειλοτή ή όραιο | είνενο ύψος, ό έποικς στένει πλάι της, ζέν φορεί επάνω τα βασίλεις, ό έ λ σ ε τις τσιγγάνικες φυλές που υπάκουον στη γή. "Ας ακούσουμε λοιπόν πώς διηγείται ή ίδια την βασιλική αυτή επίσκεψή της.

«Τό "Ανάκτορον της βασίλισσας δεν διαφέρει διόλου από τις καλύβες των υπηκόων της, όσον αφορά το διάστημα την επίπλωση. Δεν βρίσκει κανείς σ' αυτό ούτε ίχνος επίπλου! Η «Κράντισσα» κοιμάται, όπως όλοι οι τσιγγάνοι, κατάχαμα, επάνω σε ένα είδος παπλώματος παραγεμισμένου με φτερά χήνας. Σ' αυτή την κατάσταση την ήυρα όταν χωρίς να χτυπήσω βέβαια την ανύπνουτη πόρτα της καλύβας της, μπήκα μέσα στο «ενδιαίνμα» της. Μόλις με αντίκρισε, ή βασίλισσα πετάχθηκε όρθια με μιά δεινότητα καταπληκτική για την ηλικία της — είνε εβδομήντα περίπου ετών! — και μου άνήγγειλεν ότι πρόκειται να φορέσει προς τιμήν μου τρία μεσοφόρια! Αυτό αποτελεί την μεγαλύτερη τιμή που μπορεί ν' άπονείμνη ή Τσιγγάνα βασίλισσα σ' έναν συνήθη έπισκεπτή της. Όταν όμως ό δημοσιογράφος έξηγήσεν ότι ήμουν δημοσιογράφος και ότι είχα έρθει από το Παρίσι με τό άεροπλάνο, ή Κράντισσα έφρεσε στη γωνία όπου είχα στοιβαγμένα τό κουρέλια της, και γύρισε με τρία μεσοφόρια. Σε κάθε νέο μου τίτλο δέ που άκουγε, φορούσε κι' από ένα συμπληρωματικό μεσοφόρι! Κατ' αυτόν τό τρόπο, έφόρεσε τέσσερα μεσοφόρια και ένα μπολερό. Η ιδιότης μου δέ ως άεροπόρου την ανάγκασε να στολισθώ και με όλα τά ψεύτικα μαλλιά της, τά κολλά της, τό δαχτυλίδι της και τά βραχιόλια των ποδιών! Έτσι πειό παρυσυόζωνται έμπρός μου με την έπίσημη στολή της!.

Την έρώτησα πρό πόσον καιρού ήταν βασίλισσα.

— "Από... πάντα! — μου άπήντησεν υπερήφανα ή Δένκα. Είμαι μόνη βασίλισσα. Η βασίλισσα μου προχωρεί στη νύχτα των αλώνων... Άγνοείσ ότι οι τσιγγάνοι κατ' έθιμον κατ' έθνην γραμμήν από τους άρχαίους Φαραώ; Δικαίως μάς άποκαλούν «γύφτους», γιατί είμεθα άπόγονοι της εύγενούς φυλής των Αιγυπτίων.

Μιλούσε χειρονομώντας και συγχρόνως καταρώσαν τον λαό της γής, οι όποιοι κίτατο τρέφον τους τσιγγάνους.

— Καί σύ, από ποιά χώρα είσαι; Ποιά είνε ή βα-

σιλισσά σου;... με ρώτησε από τότες — Η Δημοκρατία! της απάντησα.

Η «Κράντισσα» δεν κατάλαβε στην άρχή, όταν όμως της έδωσα να έννοησέτι έσπασμένη λέξεις Δημοκρατία, ή Κράντισσα Δένκα έστρεψε λόγιον και κατέβηκε ότε μεζότη όρμη. Πό ν' ήν ισοπεύ ή α, της έδωσα μινά έγκρισιν, ό ότείο ίσχυε το έθιμα της έπιστολής τέρη ένός από τά μεσοφόρια της.

Καί ή σιγνή της έξηκολούθησε.

Η «Κράντισσα Δένκα» άπάντησεν, ότε με είπα, ότε ή παιδί, όπο διαφέρεις εμ- γαγοταίνος» στέλγους της, κοινός οι τσιγγάνοι τσιγγάνους. Ο τσιγγάνος έν έσπασμένης της, είνε ένεος γιο-τσιγγάνος με τσιγγάνους της, είνε ένεος γιο-τσιγγάνος με τσιγγάνους της, είνε ένεος γιο-τσιγγάνος με τσιγγάνους της.

Όσο για την τροφή τους, και τα χορήματα που τους χορίζονται έστρεψαν μόνα τους! Οι τσιγγάνοι ζουν από τό μουσικό ταλέντο τους ή άκούω, ή κλειψές κι' από έλεημοσύνης. Μιά φορά την εβδομάδα ή βασίλισσα διατίθεται στο καζούρι του Παντζέβου, αν νοθευμένη από μερικόν, ύπνου της. Η μικρή συνοδεία προχωρεί όρμη, όρμη, με τους γέροντες επί κεφαλής, τις γυναικες στην ύψος. Μόλις κουνουν την εμφάνισή τους στην άγορά, οι χωριάτες φωνάζουν άνήσυχα μεταξύ των:

— Βάλε τό δίχτυ! —

Καί πράγματι, επάνω στις πατάτες, στις ντομάτες και στα διάφορα άλλα άπλανά έμπορεύματα, οι παλαιοί σπεύδουν να ρίξουν ένα δίχτυ, για να πιάσουν τό πολύτιμο.

— Κι' έμένα, μου κλεψαν τις πατάτες! — Κανείς εν τούτοις δεν τολμά να παραπονεθώ, γιατί ή Δένκα έφέρει να κινή ένα σωρό «μάγια» και οι χωριάτες την φοβούνται.

Πράγματι... Η Δένκα γνωρίζει να προβλέπει τό μέλλον, είνε άδινή γεγομάντις και λένε ότι ποτέ δεν έσται έξω ού ένω και να προσέμνη τό έθιμα της.

— Ισως τον παλιό του 1914, καλώς χρονία πριν έγινε.

Η «Κράντισσα Δένκα» έπείσθη σ' αυτό τό πολύ άσχημο καθώς βεβαίως οι ύπηκοί της

προφυλάξουν από την άρροκισιότητα των τσιγγάνων. Αλλά, τόσο προχωρούν άξιοπρεπέστατα, με τά χέρια σταυρωμένα στη στήθος για να μη καταστούν ύποπτοι... Κι' όμως, πορ' όλ' αυτά μόλις ή έπίσημος πομπή περάση απ' την άγορά άκούγονται φωνές και θρήνοι έμ μέρους των έπαίθρων παλητών.

— Μου λείπει ένα πουλερικό! — Κι' έμένα, μου κλεψαν τις πατάτες! — Κανείς εν τούτοις δεν τολμά να παραπονεθώ, γιατί ή Δένκα έφέρει να κινή ένα σωρό «μάγια» και οι χωριάτες την φοβούνται.

Πράγματι... Η Δένκα γνωρίζει να προβλέπει τό μέλλον, είνε άδινή γεγομάντις και λένε ότι ποτέ δεν έσται έξω ού ένω και να προσέμνη τό έθιμα της.

— Ισως τον παλιό του 1914, καλώς χρονία πριν έγινε.

Η «Κράντισσα Δένκα» έπείσθη σ' αυτό τό πολύ άσχημο καθώς βεβαίως οι ύπηκοί της

προφυλάξουν από την άρροκισιότητα των τσιγγάνων. Αλλά, τόσο προχωρούν άξιοπρεπέστατα, με τά χέρια σταυρωμένα στη στήθος για να μη καταστούν ύποπτοι... Κι' όμως, πορ' όλ' αυτά μόλις ή έπίσημος πομπή περάση απ' την άγορά άκούγονται φωνές και θρήνοι έμ μέρους των έπαίθρων παλητών.

— Μου λείπει ένα πουλερικό! — Κι' έμένα, μου κλεψαν τις πατάτες! — Κανείς εν τούτοις δεν τολμά να παραπονεθώ, γιατί ή Δένκα έφέρει να κινή ένα σωρό «μάγια» και οι χωριάτες την φοβούνται.

Πράγματι... Η Δένκα γνωρίζει να προβλέπει τό μέλλον, είνε άδινή γεγομάντις και λένε ότι ποτέ δεν έσται έξω ού ένω και να προσέμνη τό έθιμα της.

— Ισως τον παλιό του 1914, καλώς χρονία πριν έγινε.

Η «Κράντισσα Δένκα» έπείσθη σ' αυτό τό πολύ άσχημο καθώς βεβαίως οι ύπηκοί της

σιλισσά σου;... με ρώτησε από τότες — Η Δημοκρατία! της απάντησα.

Η «Κράντισσα» δεν κατάλαβε στην άρχή, όταν όμως της έδωσα να έννοησέτι έσπασμένη λέξεις Δημοκρατία, ή Κράντισσα Δένκα έστρεψε λόγιον και κατέβηκε ότε μεζότη όρμη. Πό ν' ήν ισοπεύ ή α, της έδωσα μινά έγκρισιν, ό ότείο ίσχυε το έθιμα της έπιστολής τέρη ένός από τά μεσοφόρια της.

Καί ή σιγνή της έξηκολούθησε.

Η «Κράντισσα Δένκα» άπάντησεν, ότε με είπα, ότε ή παιδί, όπο διαφέρεις εμ- γαγοταίνος» στέλγους της, κοινός οι τσιγγάνοι τσιγγάνους. Ο τσιγγάνος έν έσπασμένης της, είνε ένεος γιο-τσιγγάνος με τσιγγάνους της, είνε ένεος γιο-τσιγγάνος με τσιγγάνους της, είνε ένεος γιο-τσιγγάνος με τσιγγάνους της.

Όσο για την τροφή τους, και τα χορήματα που τους χορίζονται έστρεψαν μόνα τους! Οι τσιγγάνοι ζουν από τό μουσικό ταλέντο τους ή άκούω, ή κλειψές κι' από έλεημοσύνης. Μιά φορά την εβδομάδα ή βασίλισσα διατίθεται στο καζούρι του Παντζέβου, αν νοθευμένη από μερικόν, ύπνου της. Η μικρή συνοδεία προχωρεί όρμη, όρμη, με τους γέροντες επί κεφαλής, τις γυναικες στην ύψος. Μόλις κουνουν την εμφάνισή τους στην άγορά, οι χωριάτες φωνάζουν άνήσυχα μεταξύ των:

— Βάλε τό δίχτυ! —

Καί πράγματι, επάνω στις πατάτες, στις ντομάτες και στα διάφορα άλλα άπλανά έμπορεύματα, οι παλαιοί σπεύδουν να ρίξουν ένα δίχτυ, για να πιάσουν τό πολύτιμο.

— Κι' έμένα, μου κλεψαν τις πατάτες! — Κανείς εν τούτοις δεν τολμά να παραπονεθώ, γιατί ή Δένκα έφέρει να κινή ένα σωρό «μάγια» και οι χωριάτες την φοβούνται.

Πράγματι... Η Δένκα γνωρίζει να προβλέπει τό μέλλον, είνε άδινή γεγομάντις και λένε ότι ποτέ δεν έσται έξω ού ένω και να προσέμνη τό έθιμα της.

— Ισως τον παλιό του 1914, καλώς χρονία πριν έγινε.

Η «Κράντισσα Δένκα» έπείσθη σ' αυτό τό πολύ άσχημο καθώς βεβαίως οι ύπηκοί της

προφυλάξουν από την άρροκισιότητα των τσιγγάνων. Αλλά, τόσο προχωρούν άξιοπρεπέστατα, με τά χέρια σταυρωμένα στη στήθος για να μη καταστούν ύποπτοι... Κι' όμως, πορ' όλ' αυτά μόλις ή έπίσημος πομπή περάση απ' την άγορά άκούγονται φωνές και θρήνοι έμ μέρους των έπαίθρων παλητών.

— Μου λείπει ένα πουλερικό! — Κι' έμένα, μου κλεψαν τις πατάτες! — Κανείς εν τούτοις δεν τολμά να παραπονεθώ, γιατί ή Δένκα έφέρει να κινή ένα σωρό «μάγια» και οι χωριάτες την φοβούνται.

Πράγματι... Η Δένκα γνωρίζει να προβλέπει τό μέλλον, είνε άδινή γεγομάντις και λένε ότι ποτέ δεν έσται έξω ού ένω και να προσέμνη τό έθιμα της.

— Ισως τον παλιό του 1914, καλώς χρονία πριν έγινε.

Η «Κράντισσα Δένκα» έπείσθη σ' αυτό τό πολύ άσχημο καθώς βεβαίως οι ύπηκοί της

προφυλάξουν από την άρροκισιότητα των τσιγγάνων. Αλλά, τόσο προχωρούν άξιοπρεπέστατα, με τά χέρια σταυρωμένα στη στήθος για να μη καταστούν ύποπτοι... Κι' όμως, πορ' όλ' αυτά μόλις ή έπίσημος πομπή περάση απ' την άγορά άκούγονται φωνές και θρήνοι έμ μέρους των έπαίθρων παλητών.

— Μου λείπει ένα πουλερικό! — Κι' έμένα, μου κλεψαν τις πατάτες! — Κανείς εν τούτοις δεν τολμά να παραπονεθώ, γιατί ή Δένκα έφέρει να κινή ένα σωρό «μάγια» και οι χωριάτες την φοβούνται.

Πράγματι... Η Δένκα γνωρίζει να προβλέπει τό μέλλον, είνε άδινή γεγομάντις και λένε ότι ποτέ δεν έσται έξω ού ένω και να προσέμνη τό έθιμα της.

— Ισως τον παλιό του 1914, καλώς χρονία πριν έγινε.

Η «Κράντισσα Δένκα» έπείσθη σ' αυτό τό πολύ άσχημο καθώς βεβαίως οι ύπηκοί της

προφυλάξουν από την άρροκισιότητα των τσιγγάνων. Αλλά, τόσο προχωρούν άξιοπρεπέστατα, με τά χέρια σταυρωμένα στη στήθος για να μη καταστούν ύποπτοι... Κι' όμως, πορ' όλ' αυτά μόλις ή έπίσημος πομπή περάση απ' την άγορά άκούγονται φωνές και θρήνοι έμ μέρους των έπαίθρων παλητών.

— Μου λείπει ένα πουλερικό! — Κι' έμένα, μου κλεψαν τις πατάτες! — Κανείς εν τούτοις δεν τολμά να παραπονεθώ, γιατί ή Δένκα έφέρει να κινή ένα σωρό «μάγια» και οι χωριάτες την φοβούνται.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΦΙΛΙ

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΝΥΡΑΠ Καθηγητού του Πανεπιστημίου Κοπεγχάγης

Ποιός μπορεί να δώσει του φιλήματος τον ορισμόν;

Μας φιλούν, όταν γεννώμεθα και όλη ή ζωή μας περνάει μέσα στους φλοίσβους των φιλών.

Η, όπως λέει ό Γερμανός ποιητής Χούλτν:

Φιλιά να δίνης, φιλιά να κλέβης, είνε του κόσμου ή δουλειά.

Ο Πάολ - Βερλαίν, καθορίζει τό φιλημα, ως:

«Πόρνο άκομπαριμέντο, των πλήκτρων των όδόντων, στα άσπρα που τραγουδάει ό έρωτας, στις καρδιές που άγαπών».

Ο όρ.σμός αυτός, που είνε λίγο παλιός, αν και είνε όραιο, μπορεί ν' άποδοθώ μονάχι στα έρωτικά φιλά. Άλλά όλα τά φιλήματα δεν είνε έρωτικά. Έκφράζει τό φίλ και άλλα, έκτός του έρωτος αίσθήματα.

Ας άφίσουμε λοιπόν τους ποιητάς και άς τρέξουμε στους έπιστημολόγους.

Η μεγάλη Δανική έγκυκλοπαίδεια καθορίζει, ως έξης, τό φίλημα:

«Ο άσπαρμός είνε πίεσις των χειλών επί πράγματος τινός».

Έξ άλλου ό Δανός φιλόσοφος Σόρεν Κίρκεγκαρν, είπεν, ότι τά μόνα τέλεια φιλήματα «είνε εκείνα που ανταλλάσσονται μεταξύ άνδρος και γυναίκας».

Ναί τό να φιλή ένας άνδρας τόν άλλον είνε μιά πραγματική... άβδία.

Όταν ό γηραιός Βάρδος, ό βασιλεύς Βενισιλάους της Βορμίας, φιλήσε την άγαπημένη του, τραγούδησε:

«Καθώ τό όρδο, άνοιγει τά πέταλά του, όταν πίνει την γλυκύ ή δροσιά, έτσι κι' αυτή έπρότεινε σ' έμέ, τά κατακλάτα της χειλίν».

Πολλές φορές λένε ότι τό φίλημα είνε τό πειό γλυκό πράγμα.

Ένα δημοτικό ρουμανικό τραγουδί λέει σχετικώς:

«Τά φιλά είνε γλυκά όπως ή πνοή της γυναίκας, που ήν γέρνει από ευωδίες».

Κ' ένα άλλο:

«Μαροβόλεις σάν νάο κρασί».

Η έπος λένε οι Γάλλοι ποιηταί:

«Μαρίζε σάν χίλια τριαντάφυλλα».

Η γένσις του φιλήματος άερατάται και από τά χειλία των γυναικών. Ας όοιμε λοιπόν, πώς πρέπει να είνε αυτά τά χειλία, για να είνε τέλα α για άσπασμούς.

«Τά φιλά είνε γλυκά όπως ή πνοή της γυναίκας, που ήν γέρνει από ευωδίες».

νητής έφίλησε μιά νέα. Αυτή θύμωσε και τόν είπα άνόητο.

— Μά ψυχή μου, της άπάντησε αυτός, αν δέ σοι άρεσε τό φίλι, δός μου το πίσω!...

Κ' ένας Δανός νέος κάποτε θέλησε να δώσει πίσω τόν άρραβώνα στην μνηστή του.

— Πρέπει να μου δώσης πίσω, της είπα, και τις έπιστολές μου.

— Ναί, του άπάντησε εκείνη. Νά μου δώσης όμως, και σ' πίσω τά φιλά που σοι έδωκα.

Της τά έδωσε και... συμφοιλωθήκαμε!

Αυτό άποδεικνύει ότι τά φιλά δύσκολα χάνονται και είνε σωστή ή Ιταλική παροιμία που λέει:

«Δομένο φιλή, ποτέ δεν χάνεται».

Και ή Σουηδική:

«Φιλί δομένο, συμβόλαιο ύπογραμμένο».

Έχουν όμως και οι Ρώσοι τό δικό τους:

«Φιλί στό στόμα, σφραγίδα στην καρδιά».

Οι Φλαμανδοί λένε πάλιν:

«Φιλί σοι έδωκε, ή ψυχή σοι εούρηξε».

Και οι Γερμανοί που στεριώνουν την άγάπη με φιλά:

«Φιλί άπάνω στό φιλή, καρφι άπάνω στό καρφι».

Και οι Πολωνοί:

«Φιλί γυνώ, φιλή χυρό, φιλή ζεστό καρδιά καυτή!»

Αυτά περί του φιλήματος. Τελειώνουμε λοιπόν έδώ και σ'.

Ασπαζόμεθα!...

Χριστόφορος Νυράπ

Ενα Γαλλικό ανέκδοτο άναφέρει, ότι ένας φοι-

Ενα Γαλλικό ανέκδοτο άναφέρει, ότι ένας φοι-

Ενα Γαλλικό ανέκδοτο άναφέρει, ότι ένας φοι-

Ἡ ὑπό τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαίωματος κτίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Γ. Νό 6 α (Χοροφύλακα) Βαθὺ (Σέμου).—Μας γράφετε:

Ἀγαπητὸ μου Μπουκέτο
Μὲ λαχάρω σὲ περιμένω νὰ διαβάσω τίς χροσές σου σελίδες πού μὲ διδάσκουν τόσο ἀγνωστα πράγματα εἰς ἐμέ. Τόρα χροῖνα σὲ διαβάω καὶ σὲ λαχαρῶ καὶ γι' αὐτὸ σοὺ στέλνω ἓνα μικρὸ ποιηματάκι πού θέλω ν' ἀναγνώσω ἀπὸ τὰς σελίδας σου. Εἶναι τὸ πρῶτο ἀπὸ ὅσα ἔχω γράψει μέχρι τώρα.

«Ἐφ' ὧς καὶ κορίτσα».

Γιὰ τὰ καλὰ σας αὐτὰ λόγια, σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Τὸ ποιημά σας ὅμως δὲν εἶναι ἐπιτυχές. Γιὰ δέστε τὸ πρῶτο τετρά τιχο:

«Ὅλα τὰ κορίτσα συννενοηθήκανε
ποτέ τους νὰ μὴν ἀγαπήσουνε
ἐμπρὸς νέου ὁλοῦ μαζὺ
Τὸν ἔρωτα νὰ εἰδοποιήσουνε.

Δὲν εἶναι μ' ἄλλους λόγους ποιητικὴ ἀνθή. Διαβίστε λοιπὸν Ἕλληνας ποιητὰς. Ἡ ἔμπνευσις δὲν ἔρχεται ἐκτοῦ ἐξώτερου, οὐτε καὶ μπορεῖ νὰ τήν...

Β. Φίλων. Τὰ διηγήματά σας ἔχουν δημοσιεύματα. Δυσόστε. Δὲν γράφεται εὐκόλως ἓνα διήγημα. Θέλει μαεστρία, θέλει λογοτεχνικὴ χάρι, ψυχολογία, ἦθος, γλῶσσα ἀρμονικὴ κ.τ.λ. κ.τ.λ. Διαβίστε!.. Ἀντὶ εἶναι ἡ συμβουλὴ πού δίδουμε σ' ὅλους τοὺς συνεργάτας μας γιὰ τὸν ἀγαπῶμεν καὶ θέλουμε τὸ καλὸ τους.

Μίμην Κυριακί-
δ η ν. Θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν. Ἀρ-
γότερον γὰρ γιὰ τὸν χρόνον
οὐδὲν. Ν. Φίλων α, Πειραιᾶ.
Τὸ πρῶτο δὲ καλὸ. Γ. Μήτρον
ἔδωσαν. Τὸ ποιημά σας δὲ
ἐπιτυχές. Πάντα σὰς εὐχαρι-
στοῦμεν γι' αὐτό. Γ. Α. Σανθῆν.
Τὸ ποιημά σας δὲ ἐπιτυχές.
Γιὰ νὰ γνῶν. Φ... Τὸ διήγημά
σας δὲ ἀπολύτως δημοσιεύσιμο.
Ἀφ' ἡμετέρων βέβαια καλὰ. Ἀπο-
φασίζομεν τὰ περὶ τὰ πράγματα.
Κι' ἡ ψυχολογία σας καλὴ. Τὸ
στυλ σας εἶναι ἀκόμη λίγο ἀνώ-
μαλο. Μὲ λίγη προσπάθεια, εὐ-
μαστε βέβαιον, πὺς θὰ κατανι-
κήσετε τὰ μικρὰ αὐτὰ ἐμπόδια.
Πρὸς σφύς ποῦ οὐκ ἔστιν.
Τὸ ποιημά σας πολὺ σκληρὸ.
Μὰ εἰ σὰς ἔκμαν οἱ ἄλλοι αὐ-
τοὶ ἄνδρες;
Ἡμεῖς ἂν καὶ ἄνδρες ἐπίσης δι-
μοσιεύομεν τοὺς στίχους σας γιὰ
νὰ βγάλετε ἐπὶ τέλους τὸ
ἄχτι σας. Ἰδοὺ:

Ἀνάθεμα Τριαντάθεμα
σ' ἐκείνον πού θὰ πῇ
πὺς εἶν' οἱ ἄνδρες ἄκακοι,
κ' ἄθωοι σὺν ἀνεί.

Αὐτοὶ εἶναι ἀπιστοὶ
σκληρόκαρδοι θηρία
καὶ βασανίζοντες οἰκτρῶς
κορμάκια σὺν τὰ τα.

Κι' ὁ Θεὸς πρὸς τιμωρίαν τοὺς
τοὺς ἔκαμε κουτοὺς
νυχθημερόν νὰ ἐργάζονται
γιὰ γυναικῶν σκοποῦς.

Βάσαν Ἀγγ... Ἀλε-
ξάνδρειαν. Τὸ ποιημά σας δὲ
ἐπιτυχμένον. Κ. Β. Φαλλί.

δ η ν. Τὰ ἔχουμεν αὐτά. Ἐνδεχομένως. Π. Λιβανός, Σάμου
αἶνον. Ὅχι ἐπιτυχές δ' «Φακίρης Τίγρης». Ε. Χατζής
ἀνν ο ν. (Γυμνασιόπαιδα ἱστῶν 12). Μας γράφετε:

«Πρὸ καιροῦ ἀρχισα νὰ δοχολοῦμαι εἰς τὴν ποίησιν καὶ
μικρὸς ὢν, διὰ τοῦτο σὰς ἀποστέλλω ἓν ποίημα τῶν ποίη-
σέων ἐξ ὧν ἔχονσι θαυμαστὴν καὶ ἐὰν σὰς φαίνεται ὅτι εἶναι καλὰ
ἀπλὸν πρὸς δημοσίευσιν μου ἀπαντᾶτε εἰς τὰ Κάρτ-Ποστάλ
«Μπουκέτοι» καὶ δημοσιεύετε τὸ κατωθὶ ποίημά μου».

Δημοσιεύομεν λοιπὸν τὸ ποιημά σας τὸ «ἀξιοθαύμαστον», ὡς
λέτε. Καμαρῶστε το:

Τὰ μαῦρα νερὰ κινεῖται
κι' ὁ Ἀβέρωφ κινεῖται πάντα ἐμπρὸς
τὸν φωτίζει τῆς νύκτος ἡ δόξα
καὶ τὸν τρέμει ὁ μαῦρος ἔχθρος.

Καὶ οἱ ναῦτες κινεῖται μὲ ἀνδρεία
τὸν ἔχθρὸν πού ἐμπρὸς σταντοῖν
δίσας σκῆψη ναυμῖ, μὰ κατὰρα!
στὸν ἔχθρὸν πού μπροστὰ θὲ νὰ βροθῇ.

Πάντα μπρὸς προχωρεῖ καὶ βουτίζει,
πλέον μέσα στὰ μαῦρα νερὰ,
νέχρει χτυπάει καὶ μονοκρίζει,
μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀντογυλιά.

Καὶ τώρα, ἀφοῦ σὰς ἐδημοσιεύσαμεν ἐπιστολὴν τε καὶ ποίημα, ἐ-
λάμε καὶ τὴν γνώμη σας: Μὴ γράφετε στίχους. Δὲν ἐπιτυγχάνει.
Δὲν μὰ, πιστεύετε ὅτι τὸν πολυπληθεῖς ἀναγνώστης τῆς ἡμέ-
ρας τοῦ Κάρτ Ποστάλ. Δ. Β. ο ν ε λ α κ η ν. ἔχτε δικήν. Ὅτι
μὰς ἐπέδωσαν ἐπιτυχὴ τετραστιχία τὰ δημοσιεύσαμεν. Τὰ διὰ σὰς
εἶναι καὶ πολὺ γνωστὰ καὶ μὴ ἀπολύτως ἐπιτυχημένα. Γ. ε ρ ο τ ο ς
ε ι τ ο ο, Ἐνταῦθα. Μας γράφετε:

Κ ὀ ρ ο ι,

«Παρακαλῶ ὑμᾶς ὅπως εὐσεβεστε μὲν δημοσιεύετε καὶ
καίτοι σὺν περιοδικῶν σας ἐρρωτικές ἐπιστολάς.

Πρέπει νὰ ἔξερτε ὅτι δὲ μόνον ἐγὼ ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀναγ-
νῶντες παραπονούνται διὰ τὴν καθεὶν αὐτῶν.

Γιὰ νὰ σὰς καθυποχέσωμεν οὐς εἰδοποιήσαμεν δι' ὅτι ἐξέστη
ἐπιστολὴν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν μεγάλων ἀνδρῶν προσεχόμενα Γ. Α. Σ.
Θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν ἐμπρὸς ὁλοῦ.

Σ. ο σ ι π α τ ρ ο ν
λ ο ν ῖ τ η ν. Τὸ ποιημά
«Σὺ πῆρα τὴν ψυχὴν πρὸς
φιλοφρονεῖς ἐς Ὀδυσσεὺς
παρεῖν» τὸ δημοσιεύομεν
γιὰ νὰ σὰς περὶ σὺν τοῖς
λοῖς καὶ τὸ «ο κ λ ι ν»

Ἄν τὰ νεῖτα σου περὶ
πικραμένα
με σκληρόκαρδο καὶ παρ-
όδηγο,

Ἡ ψυχὴ σου ἐπουκλήθη
σ' ἐμένα
καὶ σφιγνὴ, πολλὴ σφιγνὴ
σοὺ τὴν κρατῶ.

Σ' εἶδα τώρα, τώρα δὲ,
ἐκεῖ παρθεῖ,
ν' ἀμφιβάλλεις εἰς τὸ κατὰ
κοσμικόν

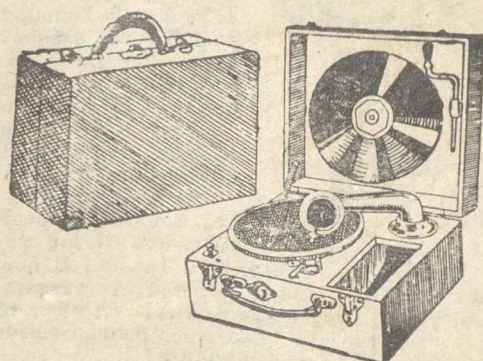
Γιατὶ ἔχεις σ' τὴν καρδίαν
τὸ σκελετὸν
καὶ ποιμένον τὸ ποτήρι
τὸ πικρὸ.

Κι' ἂν δὲν εἶναι περὶ
ὅχι ἱμένα,
ν' ἀνταμώσωμεν σὲ τοῖς
τόν καιρὸν,

Ἐκεῖ πάνω! μὲ τὸ πῶς
νεκρωμένα
μόνον, σέ, Σὲ θὰ
καρτερῶ.

ὦ!, καὶ τότε, θὰ πιστέψω
πὺς ἀλήθεια
τὴν ψυχὴν σου μὲ λαχάρω
ἀγασθῶ,

Καὶ δ' ἀντίσθ' ἐπὶ πόλιν
στήθια
τριαντάφυλλο ἀγάπης
δρῶσερό!

ΤΑ
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
STARR
MASTERTONE
ΕΙΝΑΙ

ἀπὸ ἀπόψεως τιμῆς ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ καὶ ἀπὸ ἀπό-
ψεως ποιότητος ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ.

Ὡς δῶρα εἶναι τὰ πρακτικώτερα κατὰλληλα δι'
— ὅλους μικροῦς καὶ μεγάλους. —

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

ΑΘΗΝΑΙ: Στὰ Ἀρσακίου 12. Τηλ. Νο 8-31

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ὁδὸς Φίλωνος 48. Τηλ. Νο 10-26

Ὁ καλὸς δύναται νὰ κερδίῃ 10.000 δραχμὰς, ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἀποφιλωτικὸν ὕγρον

“ΝΤΙΕΟΡ”

δὲν ἐξελίφει κακώματα καὶ σιγμικρῶς τὰς τρίχας καὶ τὸ χνούδι τῆς ἐπιδερμίδος.

Παίξτε εἰς: ὅλα τὰ ἐκλῆ Μυροπωλεῖα καὶ Φαρμακεία τῆς Ἑλλάδος.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος **ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ** Στὰ Περικλῆζον 3 — Ἀθῆναι

ΛΟΤΙΚΟΣΟΙΚΟΣ

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

ΛΟΤΙΚΟΣΟΙΚΟΣ

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

ΛΟΤΙΚΟΣΟΙΚΟΣ

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ὁδὸς Περικλῆζον 18

Στὰ Περικλῆζον

149481

Λ. Α. ΕΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΑΛΑ ΜΟΝΤ ΒΛΑΝΣ

Η ΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

Συνηθίστε τὰ παιδιά σας με τὸ γάλα "MONT BLANC", ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ τὰ ἔχετε ὑγιᾶ καὶ εὐρωστὰ

Ἀντιπροσωπεῖα ΓΑΛΑΚΤΟΣ "MONT BLANC",

ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 9 - Π